

‘ABDU’L-BAHÁ

‘Abdu’l-Bahá Lontoossa

Suomen Bahá’íden Kansallinen Henkinen Neuvosto
Suomen bahá’í-yhteisö

Helsinki, 2025

*Mitä tulee kirjaan ‘Abdu’l-Bahá Lontoossa. Mitään, minkä alkuperäistä tekstiä meillä ei ole, ei voida pitää pyhiin kirjoituksiin kuuluvana. Sanatarkka persiankielinen tallenne hänen puheistaan olisi tietenkin luotettavampi kuin englanninkielinen, koska häntä ei aina tulkattu oikein. Tällainen kirja on kuitenkin arvokas ja sillä varmastikin on paikkansa meidän kirjallisuudessamme. (Shoghi Effendi, 24. lokakuuta 1947 Britteinsaarten Kansalliselle Henkisel Neuvostolle, julkaistu kirjassa *Unfolding Destiny*, s. 208)*

City-temppeli: Johdanto

Syyskuun 10. päivänä, ensimmäisenä sunnuntaina ‘Abdu’l-Bahán saavuttua Englantiin, hän puhui City-temppelin saarnatuolista illan seurakunnalle kirkon pastorin R.J Campbellin nimenomaisesta pyynnöstä.

Vaikka ‘Abdu’l-Bahán vierailusta ei ollut tiedotettu, kirkko oli täpötäynnä. Kukaan läsnäolijoista tuskin ikinä unohtaa näkyä tuosta kunnianarvoisesta hahmosta, itämaiseen vaatteeseen pukeutuneesta, nousemassa saarnatuolin portaita puhuakseen julkisesti yleisölle ensimmäistä kertaa elämässään. Sillä, että tämä oli kristitty palvontapaikka lännessä, on oma syvälinen merkityksensä. Herra Campbell esitteli vieraan muutamalla yksinkertaisella sanalla sanoen: ”Me, jotka seuraamme Herraa Jeesta Kristusta, joka on meille ja tulee aina olemaan maailman valo, katsomme myötätuntoisesti ja kunnioituksella jokaista Jumalan hengen liikettä ihmiskunnan elämässä, ja siksi tervehdimme ‘Abdu’l-Baháta niiden kaikkien nimeen, jotka elävät Mestariimme hengessä ja pyrkivät

elämään sen hengen mukaisesti. Bahá’í-liike on hyvin läheistä sukua ja voisin jopa sanoa samankaltainen kristinuskon henkisen merkityksen kanssa.

Ennen lähtöään kirkosta ‘Abdu’l-Bahá kirjoitti seuraavat sanat useiden sukupolvien saarnamiesten käyttämään vanhaan Raamattuun omalla äidinkielellään persiaksi. Käännös lisättiin kirjaan myöhemmin.

‘Abdu’l-Bahán persiaksi kirjoittama muistoteksti vanhaan Raamattuun:

Tämä kirja on Jumalan Pyhä Kirja, taivaallisen hengen innoittama. Se on pelastuksen Raamattu, ylhäinen Evankeliumi. Se on Kuningaskunnan salaisuus ja sen valo. Se on taivaallinen armolahja, merkki Jumalan johduksesta.

‘Abdu’l-Bahá Abbás

‘Abdu’l-Bahán puhe City-temppelissä sunnuntaina 10. syyskuuta 1911

Korkeasti arvostetut ystävät, Jumalaa etsivät! Ylistys olkoon Jumalalle! Tänä päivänä totuuden valo loistaa runsaana maailmaan. Taivaallisen puutarhan tuulahdukset puhaltavat kaikkialla. Kaikissa maissa kuullaan Kuningaskunnan kutsu ja Pyhän Hengen henkäys tuntuu kaikkien uskollisten sydämissä. Jumalan Henki antaa ikuisen elämän. Tällä mahtavalla aikakaudella itä on valistunut, länsi on hyväntuoksuinen, ja kaikkialla sielu hengittää pyhää sulotuoksua. Ihmiskunnan ykseyden meri kohottaa ilolla aallokkoaan, sillä ihmisten sydänten ja ajatusten välillä on todellista vuoropuhelua. Pyhän Hengen viiri nostetaan ja ihmiset näkevät sen, ja he vakuuttuvat siitä, että tämä on uusi päivä.

Tämä on ihmisen voiman uusi jakso. Kaikki maailman taivaanrannat ovat täynnä valoa, ja maailmasta todellakin tulee puutarhan ja paratiisin kaltainen. Tämä on ihmisten lasten ykseyden hetki ja kaikkien rotujen ja kaikkien yhteiskuntaluokkien yhteen tuominen. Ihmiset vapautuvat ikivanhasta taikauskosta, joka on pitänyt heidät tietämättöminä ja tuhonnut todellisen ihmisyyden perustuksen.

Jumalan lahja tälle valistuneelle ajalle on tieto ihmiskunnan ykseydestä ja uskonnon perimmäisestä ykseydestä. Sotiminen loppuu kansakuntien välillä ja Jumalan tahdosta tulee kaikkein suurin rauha. Maailma tullaan näkemään uutena maailmana ja kaikki ihmiset tulevat elämään kuin veljet.

Entisinä aikoina vaisto sodankäyntiin kehittyi villieläimiä vastaan taistellessa. Tämä ei ole enää tarpeellista, ei, vaan paremminkin yhteistyön ja keskinäisen ymmärryksen nähdään tuottavan mitä suurinta hyvinvointia ihmiskunnalle. Vihamielisyys on nyt vain ennakkoluulon tulosta.

Kätketyissä Sanoissa Bahá’u’lláh sanoo: ”Oikeudenmukaisuutta tullaan rakastamaan yli kaiken muun.” Jumalalle kiitos, että tässä maassa oikeudenmukaisuuden viiri on nostettu ja ponnistellaan sen hyväksi, että annetaan kaikille sieluille tasa-arvoinen ja todellinen asema. Tämä on kaikkien jalojen ihmisten toive. Tämä on tänä päivänä opetus idälle ja lännelle, siksi itä ja länsi tulevat

ymmärtämään toisiaan ja pitämään toisiaan arvossa ja syleilemään toisiaan kuin kauan erossa olleet ja toisensa jälleen löytäneet rakastavaiset.

On yksi Jumala, ihmiskunta on yksi. Uskonnon perustukset ovat yhtä. Palvokaamme Häntä ja ylistäkäämme kaikkia Hänen suuria profeettojaan ja sanansaattajiaan, jotka ovat ilmaisseet Hänen loistoansa ja kunniaansa.

Olkoon Tuon Ikuisen siunaus kaikkien teidän kanssanne kaikessa rikkaudessaan, jotta kukin sielu hänelle kuuluvassa määrin saa osansa Häneltä. Aamen.

Tämä puhe painettiin Christian Commonwealth -yhdistyksen ystävällisellä luvalla syyskuun 13. päivänä 1911. ‘Abdu’l-Bahá puhui persiaksi City Temppelin puhujakorokkeelta. Yllä olevan käännöksen luki seurakunnalle englanniksi Herra W. Tudor-Pole.

St. John Westminsterin seurakunta

Johdanto

Syyskuun 17. päivänä ‘Abdu’l-Bahá puhui Pyhän Johannes Kastajan seurakunnalle kunnianarvoisen Westminsterin Arkkidiakonin pyynnöstä illan jumalanpalveluksen jälkeen. Arkkidiakoni Wilberforce esitteli asenteensa mukaisella tavalla kunnioitetun Idän Lähettilään, joka oli tullut merten ja maiden takaa rauhan ja ykseyden sanomansa kanssa, jonka puolesta oli kärsinyt neljäkymmentä vuotta vankeutta ja vainoa. Arkkidiakoni oli nostanut piispan tuolin vieraalleen kirkon pääkuorin portaille, ja vieraansa vieressä seisoen hän luki ‘Abdu’l-Bahán puheen käännöksen itse. Seurakunta oli syvästi liikuttunut, ja Arkkidiakonin esimerkkiä seuraten polvistui ottamaan vastaan siunauksen Jumalan Palvelijalta – joka seisoi kädet ojennettuina – hänen kauniin äänensä rukouksensa voimasta noustessa ja laskiessa hiljaisuuden keskellä. Arkkidiakoni sanoi: ”Totisesti itä ja länsi ovat kohdanneet tässä pyhässä paikassa tänä iltana.” Virsi ”Oi Herra olet apumme” laulettiin koko yleisön seistessä ja ‘Abdu’l-Bahán ja Arkkidiakonin kulkiessa yhdessä keskikäytävää pitkin sakastiin.

Kirkon ulkopuolella pitivät pelastusarmeijalaiset kokousta ja näiden tuona iltana yhteen kokoontuneiden miesten, naisten ja lasten näkeminen heidän rukoillessaan ja laulaessaan kadunkulmassa vaikutti syvästi ‘Abdu’l-Baháan ja liikutti häntä.

‘Abdu’l-Bahán puhe St. John Westminster -seurakunnalle 17. syyskuuta 1911

Oi kunnioitetut ystävät! Oi te Jumalan Valtakunnan etsijät! Ihminen etsii Jumalaa kaikkialla maailmassa. Kaikki olemassa oleva on Jumalan. Mutta Jumaluuden Todellisuus on pyhä ja kaiken ymmärryksen yläpuolella.

Jumaluuden kuvat, joita mieleemme tulee, ovat mielikuvituksemme tuotetta. Ne ovat olemassa mielikuvituksemme maailmassa. Ne eivät vastaa totuutta. Totuuden koko olemusta ei voi kuvailla sanoin.

Jumaluutta ei voi käsittää, koska se on kaiken sisäänsä sulkeva.

Vain Jumala pystyy ymmärtämään ihmisen koko olemuksen. Siksi Jumaluus, jonka ihminen voi ymmärtää, on rajallinen. Se ei ole täydellistä. Jumaluus on todellista olemassaoloa, eikä vain kuva olemassaolosta. Jumaluus itsessään sisältää kaiken, eikä sitä voi sisällyttää.

Vaikka kivi, kasvi, eläin ja ihminen ovat olemassa, kivellä ei kuitenkaan ole tietoa kasvista. Se ei voi käsittää sitä. Se ei voi kuvitella eikä ymmärtää sitä.

Samoin on kasvin laita. Missä määrin se kehittyikin, kuinka pitkälle se kehitetäänkin, se ei koskaan tule käsittämään eläintä eikä ymmärtämään sitä. Siltä ikään kuin puuttuu tieto siitä. Sillä ei ole korvia, ei näkökykyä, ei ymmärrystä.

Samoin on eläimen kanssa. Kuinka pitkälle se pystyisikään kehittymään omalla tasollaan, kuinka tarkoiksi sen aistit saattaisivatkaan kehittyä, sillä ei tule olemaan todellista käsitystä ihmisen maailmasta tai ihmisen erityisistä älyllisistä kyvyistä.

Eläin ei pysty ymmärtämään maapallon pyöreyttä eikä sen liikettä avaruudessa, eikä myöskään auringon sijaintia, eikä se pysty myöskään kuvittelemaan sellaista asiaa kuin kaiken käsittävä avaruus.

Vaikka kivi, kasvi ja itse ihminenkin ovat todella olemassa olevia asioita, niiden olemassaolon tasojen ero estää alemmaa tasoa ymmärtämästä ylemmän tason olemusta ja luonnetta. Näin ollen, miten pystyykään ajallinen ja ilmiöiden maailmaan kuuluva käsittämään Sotajoukkojen Herran?

On selvää, että se on mahdotonta!

Mutta Jumaluuden ydinolemus, Totuuden Aurinko, loistaa kaikille taivaanrannoille ja ulottaa säteensä kaikille luoduille. Kukin luotu saa jossakin määrin osansa tuosta voimasta, ja ihminen, joka sisältää sekä kivikunnan, kasvikunnan että eläinkunnan täydellisyydet omien tunnusmerkillisten ominaisuuksiensa lisäksi, on tullut luoduista ylevimmäksi. On kirjoitettu, että hänet on tehty Jumalan kuvaksi. Hän saa selville salatut arvoitukset. Hän tuo valoon kätketyt salaisuudet. Tieteessä ja taiteessa hän tuo kätkettyjä voimia näkyvään maailmaan. Ihminen ymmärtää luotujen kätketyt lainalaisuudet ja voi kehittää niitä.

Lopuksi täydellinen ihminen, profeetta, on kirkastettu, olento, jossa on täydellisen peilin puhtaus ja selkeys – olento, joka heijastaa Totuuden Aurinkoa. Tällaisessa olennessa – tällaisessa Profeetassa ja Sanansaattajassa – voimme sanoa olevan Jumaluuden Valon taivaallisine täydellisyyksineen.

Jos väitämme, että aurinko näkyy kuvastimessa, emme tarkoita sitä, että aurinko on laskeutunut taivaallisista korkeuksistaan ja mennyt sisälle kuvastimeen! Tämä on mahdotonta. Taivaallinen luonne näkyy sanansaattajissa ja sen valo ja loisto ovat nähtävissä äärimmäisessä kunniassa.

Siispä Jumalan profeetat ovat aina opettaneet ja johdattaneet ihmisiä. Jumalan profeetat ovat Jumalan välittäjiä. Kaikki profeetat ja lähettäjä ovat lähtöisin samasta Pyhästä Hengestä ja tuovat Jumalan sanomaa, joka sopii sille aikakaudelle, jona he tulevat. Sama valo on heissä ja he ovat yhtä toistensa kanssa. Mutta ikuisesta ei tule maallista, eikä maallinen voi tulla ikuiseksi.

Suuri apostoli Pyhä Paavali sanoi: ”Me kaikki, jotka avoimin kasvoin katsomme Jumalan kunniaa kuin kuvastimesta, muutumme samaksi kuvaksi kunniasta kunniaan, kuin Herramme Hengestä.”

Oi Jumala, Anteeksiantaja! Oi Taivaallinen Kasvattaja! Tämä kokoontuminen on Sinun pyhän Nimesi mainitsemisen koristama. Sinun lapsesi kääntävät kasvonsa Sinun Valtakuntaasi, sydämet ilahtuvat ja sielut saavat lohdun.

Sääliväinen Jumala! Suo meidän katuvaan heikkouksiamme! Hyväksy meidät taivaalliseen Kuningaskuntaasi ja anna meille olotila, jossa emme mene harhaan. Anna meille rauha. Anna meille tietoa, ja avaa meille taivaasi portit.

Sinä olet kaiken Antaja! Sinä olet Anteeksiantaja! Sinä olet Sääliväinen! Aamen.

Teosofinen Yhdistys

Johdanto

Syyskuun 30. päivänä ‘Abdu’l-Bahá tapasi Teosofisen yhdistyksen sen päämajassa yhdistyksen presidentin Annie Besantin nimenomaisesta pyynnöstä. Liikkeen yleisen historian esittelemisen ja herra A.P. Sinnetin myötämielisten sanojen jälkeen ‘Abdu’l-Bahá nousi ja piti täpötäydelle salille puheen bahá’í-opetuksista ja kiitti yhdistystä sen innokkuudesta etsiä totuutta.

‘Abdu’l-Bahán puhe Teosofisen Yhdistyksen päämajassa syyskuun 30. päivänä 1911

Kunnianarvoisa Neuvosto! Hyvät totuuden ystävät! Tulen luontainen olemus on palaa, sähkön luontainen olemus on antaa valoa, auringon luontainen olemus on paistaa, ja luonnonmukaisen maapallon luontainen olemus on kasvun voima.

Olennon ja sen luontaisten ominaisuuksien välillä ei ole eroa.

Tämän maapallon olentojen luontainen olemus on muutos, siksi näemme ympärillämme vuodenaikojen vaihtelut. Jokaista kevättä seuraa kesä ja jokainen syksy tuo talven tullessaan – jokainen päivä yön ja jokainen ilta aamun. Kaikissa luoduissa on muutoksen jaksot.

Kun viha ja vihamielisyys, taistelu, teurastus ja suuri sydämen kylmyys vallitsivat maailmassa, ja pimeys oli voittanut kansakunnat, nousi Bahá’u’lláh niin kuin kirkas tähti Persian taivaanrannalta ja suuren Johdatuksen valo loisti ja antoi taivaallisia säteitä ja vakiinnutti uuden opin.

Hän julisti kaikkein inhimillisimpiä hyveitä. Hän ilmaisi henkisiä voimia ja toi ne todellisuuteen ympärillään olevassa maailmassa.

Ensiksi: Hän painotti totuuden etsimistä. Tämä on kaikkein tärkeintä, sillä ihmisiä ohjaavat liian helposti perinteet. Tästä johtuu, että he ovat usein vihamielisiä toisiaan kohtaan ja kiistelevät keskenään.

Mutta totuuden ilmaiseminen paljastaa pimeyden ja silloin totuudesta tulee uskon ja luottamuksen aikaansaaja. Sillä totuuksia ei voi olla kahta! Se ei ole mahdollista.

Toiseksi: Bahá’u’lláh opetti ihmiskunnan olevan yksi. Se tarkoittaa, että kaikki ihmisten lapset ovat suuren Jumalan sääliväisyyden alla. He ovat yhden Jumalan poikia. He ovat Jumalan kasvattamia. Hän on asettanut ihmisyyden kruunun jokaisen Jumalan palvelijan päähän. Siksi kaikkien kansakuntien ja kansojen tulee pitää toisiaan veljinä. He kaikki polveutuvat Aatamista. He ovat yhden puun oksia, lehtiä, kukkia ja hedelmiä. He ovat yhden simpukan helmiä. Mutta ihmisten lapset tarvitsevat kasvatusta ja sivistystä, ja heitä pitää hioa, kunnes heistä tulee kirkkaita ja loistavia.

Mies ja nainen tulee kasvattaa tasa-arvoisesti ja heitä tulee pitää samanarvoisina.

Ennakkoluuloisuus rotua, uskontoa ja yhteiskuntaluokkaa kohtaan ovat olleet ihmisyyden tuhon aiheuttajia.

Kolmanneksi: Bahá’u’lláh opetti, että uskonto on rakkauden ja ykseyden tärkein perusta ja ykseyden aikaansaaja. Jos uskonnosta tulee vihan ja epäsovun aikaansaaja, olisi parempi, että sitä ei olisi. Olla ilman tuollaista uskontoa olisi parempi kuin siinä pitäytyminen.

Neljänneksi: Uskonto ja tie ovat toisiinsa kietoutuneita eikä niitä voi erottaa. Ne ovat kaksi siipeä, joilla ihmiskunnan tulee lentää. Yksi siipi ei riitä. Jokainen uskonto, joka ei ota huomioon tiedettä, on pelkkää perinnettä, eikä se ole oleellista. Siksi tie, kasvatusta ja sivistys ovat kokonaisvaltaiselle uskonnolliselle elämälle tarpeellisia.

Viidenneksi: Taivaallisten uskontojen todellisuus on yksi, koska todellisuus on yksi eikä se voi olla kahta. Kaikki profeetat ovat ykseydessä sanomansa kanssa ja horjumattomia. He ovat kuin aurinko. Eri vuodenaikoina he nousevat eri horisontin kohdista. Siksi jokainen muinainen profeetta antoi ilosanoman tulevaisuudesta, ja jokainen tulevaisuus on hyväksynyt menneen.

Kuudenneksi: Tasa-arvoisuus ja veljeys täytyy vakiinnuttaa kaikkien ihmiskunnan jäsenten kesken. Tämä on oikeudenmukaista. Ihmiskunnan yleisiä oikeuksia täytyy suojella ja varjella.

Kaikkia ihmisiä tulee kohdella tasa-arvoisesti. Tämä on myötäsyttyistä ja ihmisyyden luonteen mukaista.

Seitsemänneksi: Ihmisten olosuhteiden järjestämisen täytyy olla sellaista, että köyhyys katoaa, ja jokainen niin pitkälle kuin mahdollista, asemansa ja arvonsa mukaan, elää hyvissä oloissa. Kun ylhäiset ja muut korkeassa asemassa olevat elävät helpoissa oloissa, pitää köyhienkin saada jokapäiväinen ruokansa, eikä heitä saa saattaa äärimmäiseen nälkään.

Kahdeksanneksi: Bahá’u’lláh julisti Kaikkein Suurimman Rauhan tulemisesta. Kaikki kansakunnat ja kansat tulevat Suuren Rauhan ja Sopuoinnun teltan varjon alle – se tarkoittaa, että yleisen äänestyksen jälkeen perustetaan Suuri Välitystuomioistuin ratkaisemaan riitoja ja erimielisyyksiä valtioiden välillä, jotta kiistat eivät johda sotiin.

Yhdeksänneksi. Bahá’u’lláh opetti, että sydänten on saatava Pyhän Hengen siunaus, jotta voitaisiin perustaa henkinen sivilisaatio. Koska aineellinen sivilisaatio ei ole riittävä ihmiskunnan tarpeisiin

eikä voi aikaansaada sen onnellisuutta. Aineellinen sivistys on kuin ruumis ja henkinen sivistys on kuin sielu. Ruumis ilman sielua ei voi elää.

Tämä on lyhyt yhteenveto Bahá’u’lláhin opetuksista. Vakiinnuttaakseen ne Bahá’u’lláh kesti suuria vaikeuksia ja kärsimyksiä. Hän oli jatkuvassa vankeudessa ja kärsi valtavaa vainoa. Mutta vankilalinnoituksessa Akkossa Hän rakensi henkisen palatsin ja vankilansa pimeydestä Hän lähetti suuren valon maailmaan.

Bahá’iden palava toive on panna nämä opetukset käytäntöön. He ponnistelevat sielustaan ja sydämestään antaakseen elämänsä tähän tarkoitukseen, kunnes taivaallinen valo valaisee koko ihmisyyden maailman.

Olen hyvin iloinen, että olen saanut puhua teille tässä tilaisuudessa. Toivon, että tämä minun syvä tietoisuuteni on teistä hyväksyttävää.

Rukoilen puolestanne, että menestytte pyrkimyksissänne ja saatte osaksenne Kuningaskunnan siunaukset.

Jäähyväistilaisuus

Johdanto

Mikkelinpäivän iltana pidettiin suuri jäähyväisvastaanotto ‘Abdu’l-Bahälle Passmore Edward’s Settlement -yhdistyksen tiloissa, joka oli aivan täynnä kaikkia ammatteja edustavia ihmisiä, joista jotkut olivat tulleet pitkien matkojen päästä.

Puhujakorokkeella ‘Abdu’l-Bahán ympärillä oli eri ajatusmaailmoja edustavia miehiä, jotka olivat kokoontuneet osoittamaan myötämielisyyttään korkea-arvoisen vieraansa työlle ja kutsumukselle. Professori Michael E. Sadler johti tilaisuutta.

Kokoontuminen aloitettiin Isä meidän -rukouksella, johon kaikki osallistuivat. Sitten luettiin Bahá’u’lláhin rukous ykseyden puolesta sekä viidenneltä vuosisadalta peräisin oleva paavi Gelasiuksen rukous. Professori Sadler puhui sitten sanoin, jotka olivat unohtumattomia niille, jotka ne kuulivat. Hänen puheessaan oli lainaus rukouksesta Yleismaailmallinen Rauha, jonka oli ‘Abdu’l-Bahälle antanut eräs omistautunut bahá’í vuotta aikaisemmin Egyptissä. ‘Abdu’l-Bahá oli täydentänyt sen ja suositellut sitä kaikkien uskontojen edustajien käytettäväksi idässä ja lännessä.

Sitten puhuivat Sir Richard Stapley, herra Eric Hammond, herra Claude Montefiore, rouva Stannard Egyptistä sekä muita puhujia. ‘Abdu’l-Bahán lähtiessä tilaisuudesta alueen köyhät tungeksivat kadulla nähdäkseen hänet. Heidän joukostaan eräs rampa, innostuneen näköinen kainalosauvojen avulla kävelevä tyttö tuotiin hänen luokseen.

Jäähyväistilaisuus ‘Abdu’l-Bahán kunniaksi. Julkaistu uudestaan Christian Commonwealth -yhdistyksen ystävällisellä luvalla 4. lokakuuta. Syyskuun 29. päivänä 1911.

Rouva Thornburgh-Cropperin kutsusta kokoontui noin 460 ihmistä Passmore Edwardsin Settlementissä Tavistock Placessa viime perjantai-iltana jättämään jäähyväiset ‘Abdu’l-Bahá Abbásille hänen Pariisiin lähtöänsä edeltävänä päivänä. Saavuttuaan Lontooseen maanantai-iltana, syyskuun 4. päivänä, hän on viettänyt luonamme kiireiset ja onnelliset neljä viikkoa. Viime viikolla hän vieraili lyhyen aikaa Bristolissa, mutta muutoin hän on ollut Lontoossa osoitteessa 97 Cadogan Gardens. Hän on viettänyt aikaansa tavaten ihmisiä, jotka ovat toivoneet tapaavansa hänet. Heidän joukossaan on lukuisia henkilöitä, joiden nimet ovat kaikkien tuntemia tässä maassa, ja jotkut ovat matkustaneet pitkiä matkoja nähdäkseen hänet.

Perjantai-illassa oli ihana henki. Ilmapiiri oli hyvin erilainen kuin tavanomaisissa kokouksissa tai uskonnollisissa tilaisuuksissa. Jokainen läsnäolija sai henkistä rikkautta illan tapahtumien ylevästä henkisestä tunnelmasta. Puheiden aiheet koskivat kaikki veljeyttä, ykseyttä ja rauhaa. Vaikka puheista kertominen antaa niiden vaikutuksesta hyvin vaillinaisen kuvan, olivat ne kaikki kuitenkin niin hyvin laadittuja, niin vilpittömiä, niin erinomaisesti ilmaistuja, että ne ovat kertomisen arvoisia. Muiden muassa Amír Ali Siyyid kirjoitti olleensa surullinen siitä, ettei ollut voinut olla läsnä, ja arkkidiakoni Wilberforce lähetti myös rakastavat terveisensä.

Isä meidän - ja Bahá’u’lláhin ykseysrukouksen sekä Gelasiuksen rukouksen jälkeen puhui Michael Sadler seuraavasti:

Professori Michael Sadlerin puhe

Olemme kokoontuneet jättämään hyvästit ‘Abdu’l-Bahälle ja kiittämään Jumalaa hänen esimerkistään ja opetuksestaan ja hänen rukouksistaan, jotka tuovat valoa sekavaan ajatusmaailmaan, toivoa pelon hetkellä, uskoa sinne, missä oli epäilyä, ja levottomiin sydämiin rakkautta, joka kukistaa itsekkäät tarkoitusperät ja pelon.

Vaikka meillä kaikilla on hartaudellisessa elämässämme omat henkilökohtaiset uskollisuuden kohteemme, meille kaikille ‘Abdu’l-Bahá tuo, ja on aiemmin tuonut, sanoman ykseydestä, myötätunnosta ja rauhasta. Hän pyytää meitä kaikkia olemaan aitoja ja rehellisiä siinä, mihin sanomme uskovamme ja arvostamaan yli kaiken henkeä ulkoisen muodon takana. Hänen kanssaan me kumarramme kätketyn nimen edessä, sen edessä, mikä kaikessa elämässä on sisäinen elämä. Hän pyytää meitä palvomaan pelottoman uskollisesti omaa uskontoamme, mutta voimakkaammin kuin koskaan kaipaamaan ykseyttä, veljeyttä ja rakkautta kääntyen siten henkisesti ja koko sydämestämme niin, että astumme lähemmäksi Jumalan ajatuksia, jotka ovat yhteiskuntaluokan, rodun ja ajan yläpuolella.

Professori Sadler lopetti kauniilla James Martineaun rukouksella.

Eric Hammond sanoi, että bahá’í-liike edustaa ykseyttä, yhtä Jumalaa, yhtä kansaa, lukematonta määrää sieluja ilmaisemassa jumalallista ykseyttä, niin täydellistä sopusointua, että mikään ero värissä tai uskossa ei voi merkitä eroa kahden Jumalan sanansaattajan välillä. Se on niin laajasti kaikki ihmiset hyväksyvä, että se sulkee huomaansa kaikkein alhaisimmat, mitättömimmät ja vähäisimmätkin ihmiset. Ykseyttä, myötätuntoa ja veljeyttä, jotka johtavat yleismaailmalliseen rauhaan. Hän päätti puheensa Bahá’u’lláhin sanoilla, että yleismaailmallisen hyvän asiaa ei voinut rajoittaa käsittämään vain itä tai länsi.

Alice Buckton sanoi, että olemme keskellä yhtä maailman kevätajoista, ja tästä ajattelua, työtä ja rakkautta edustavasta kokoontumisesta menee koko maailmaan vaikutteita ykseyden ja veljeyden rakentamiseen. Miehen ja naisen täysi tasa-arvoisuus on yksi keskeinen Bahá’í-periaate.

Sir Richard Stapley korosti, että ykseyttä ei tulisi etsiä uskonnon muotomenoista ja ulkoisista tekijöistä, vaan sisäisestä hengestä. Persiassa on tapahtunut niin voimakas sysäys todellista ykseyttä kohti, että se on kuin moite tätä niin sanottua kristillistä maata kohtaan.

Juutalainen Claude Montefiore iloitsi ykseyden hengen kasvamisesta ja piti tätä kokousta enteenä parempien aikojen tulemiselle. Hän näki sen myös täyttymyksenä Thomas Moren, roomalaiskatolisen kirkon marttyyrin, esittämälle ajatukselle, että kerran tulee suuri idealistien kirkko, jossa on koolla koko uskontojen paljous ja jonka palvelumuoto ja liturgia puhuvat korkeammasta ykseydestä hyväksyen samalla yksittäiset uskollisuuden kohteet.

Rouva Stannard mietti sitä, mitä tämä kokous ja siinä koetut tunteet merkitsivät idälle, erityisesti naisille, joiden olosuhteita oli vaikea ymmärtää lännessä.

Tammaddun’ul-Mulk puhui bahá’í-liikkeen yhdistävästä vaikutuksesta Persiassa ja siitä mahtavasta tavasta, jolla se oli levinnyt Amerikkaan ja muihin maihin.

Sitten ‘Abdu’l-Bahá nousi pitämään jäähyväispuheensa. Hänen hahmonsa oli vaikuttava, kasvot olivat hieman vanhentuneet, mutta silmät eloisuutta täynnä. Hän puhui noin viisitoista minuuttia pehmeän sointuvalla persian kielellä. Kädet ojennettuina, kämmenet ylöspäin, hän lopetti rukouksella.

‘Abdu’l-Bahán jäähyväissanat

Oi jalot ystävät ja Jumalan valtakunnan etsijät! Noin kuusikymmentä vuotta sitten aikana, jolloin sodan tuli riehui maailman kansojen keskellä ja veren vuodatusta pidettiin kunniana ihmiskunnassa, kun tuhansien ruumiit tahrasivat maata, kun lapset jäivät isättömiksi, kun isät jäivät ilman poikiaan ja äidit kuluttivat päivänsä itkien, kun rotujen välisen vihan ja katkeruuden pimeys näytti saartavan ihmiskunnan ja pyyhkivän pois jumalallisen valon, kun Jumalan pyhän hengen tuulahdus näytti sammuneen – silloin Bahá’u’lláh nousi kuin loistava tähti Persian taivaanrannalla ja toi innoituksen rauhan ja veljeyden sanomalla ihmisten keskellä.

Hän toi johdatuksen valon maailmaan. Hän sytytti rakkauden tulen ja ilmaisi todellisen rakastetun suuren todellisuuden. Hän pyrki tuhoamaan uskonnollisen ja rodullisen ennakkoluulon ja poliittisen kilpailumielialan.

Hän vertasi ihmisyyden maailmaa puuhun ja kaikkia kansoja sen oksiin ja ihmisiä sen lehtiin, nappuihin ja hedelmiin.

Hänen tehtävänsä oli muuttaa tietämätön kiihkomielisyyys yleismaailmalliseksi rakkaudeksi, vakiinnuttaa seuraajiensa sydämiin ihmiskunnan ykseyden perusta ja tuoda käytännön elämään ihmisten tasa-arvoisuus. Hän julisti, että kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia Jumalan armon ja siunauksen suojassa.

Silloin avautui aivan auki kuningaskunnan ovi ja uusi taivas ja maa ilmaistiin näkeville silmille.

Kuitenkin Bahá’u’lláhin koko elämä kului suurten koettelemusten ja julman sorron keskellä. Persiassa Hänet heitettiin vankilaan, pantiin kahleisiin ja Hän eli jatkuvasti väkivallan uhkaamana. Häntä ruoskittiin ja halveksittiin.

Noin kolmekymmentävuotiaana Hänet karkotettiin Bagdadiin ja Bagdadista Konstantinopoliin ja sieltä Adrianopoliin, ja lopulta Akkon vankilaan.

Kahleista huolimatta ja vankilasellistään käsin Hän onnistui levittämään asiaansa ja nostamaan ihmiskunnan ykseyden viirin.

Nyt, ylistys olkoon Jumalalle, näemme rakkauden valon loistavan idässä ja lännessä ja toveruuden katoksen nousevan kaikkien kansojen keskelle kokoamaan yhteen kaikki sydämet ja sielut.

Kuningaskunnan kutsu on kajautettu ja sanoma maailman tarvitsemasta yleismaailmallisesta rauhasta on herättänyt maailman tietoisuuden.

Toivon, että puhdassydämisten innon ja antaumuksellisuuden voimasta vihan ja riidan pimeys kumotaan kokonaan ja rakkauden ja ykseyden valo saadaan loistamaan. Tästä maailmasta tulee uusi maailma. Aineellisista asioista tulee taivaallisen heijastuksia. Ihmisten sydämet kohtaavat ja syleilevät toisiaan, koko maailmasta tulee ihmisen kotimaa ja eri rotuja pidetään samana rotuna.

Silloin kiistat ja erimielisyydet häviävät ja taivaallinen rakastettu tulee ilmaistuksi maailmassa.

Kun itä ja länsi saavat valonsa samasta auringosta, kaikki kansat ja uskontokunnat nähdään yhden Jumalan palvelijoina. Koko maailma on yksi koti ja kaikki kansat, kunpa he vain sen tietäisivät, kylpevät Jumalan ykseyden armossa. Jumala on luonut kaikki. Hän huolehtii kaikista. Hän johdattaa ja kasvattaa kaikkia armonsa suojassa. Meidän tulee seurata Jumalan itsensä antamaa esimerkkiä ja luopua kaikista kiistoista ja riidoista.

Ylistys olkoon Jumalalle! Ystävyyden merkit näkyvät ja todisteena tästä minä, joka tänään tulen idästä, kohtaan täällä länsimaaisessa Lontoossa ääretöntä ystävällisyyttä, huomaavaisuutta ja rakkautta ja olen siitä syvästi kiitollinen ja onnellinen. En koskaan unohda täällä kanssanne viettämäni aikaa.

Neljäkymmentä vuotta kestin turkkilaisessa vankilassa. Sitten vuonna 1908 nuorturkkilaisten Yhtenäisyyden ja edistyksen komitea ravisti hirmuvallan portteja ja vapautti kaikki vangit, minut heidän joukossaan. Rukoilen, että kaikki, jotka tekevät työtä yhdistymisen ja kehityksen puolesta, saavat siunauksen.

Tulevaisuudessa tullaan levittämään valheellisia huhuja Bahá’u’lláhista, jotta voitaisiin estää totuuden leviäminen. Kerron teille tämän, jotta olisitte valveilla ja valmiina.

Jätän teidät rukouksen myötä, että kaikki kuningaskunnan kauneus olisi teidän. Surren katkerasti eroamme jätän teille hyvästit.

Kun jäähyväispuheen käännöksen oli lukenut professori Sadler, ‘Abdu’l-Bahá lopetti tilaisuuden antamalla siunauksensa sykkivin, rytmikkäin soinnuin.

Kun nämä rivit julkaistaan, on ‘Abdu’l-Bahá jo lähtenyt rannoiltamme, mutta muisto hänen ystävällisestä olemuksestaan jää ikuisesti. Hänen vaikutuksensa tullaan tuntemaan monien päivien ajan, ja se on vaikuttanut jo paljon edistämällä idän ja lännen yhdistymistä, jota monet ovat kauan kaivanneet.

10 Cheniston Gardens, Lontoo

Tähän mukaan liitetyt muistiinpanot on otettu teoksesta ”The Quarterly Record of ‘Higher Thought’ Work”, marraskuu 1911.

‘Abdu’l-Bahán vierailu Lontoossa on ollut yksi mielenkiintoisimmista ja merkittävimmistä tapahtumista. Persialainen tietäjä, jonka vankeudessa viettämä elämä on kulunut edistämällä rauhaa ja ykseyttä käyttäen sitä varmaa toimintatapaa, joka on auttaa yksilöä henkisessä kasvussa. Sanan varsinaisessa merkityksessä varmasti hänen ahdistuksensa jälkeen Jumalan tunteminen on ravinnut hänet. Hänen luonaan vieraili yksityisesti lähes jokainen lontoolainen totuuden etsijä ja johtava ajattelijat, ja lisäksi hänen nimensä tuli tunnetuksi niille tuhansille ihmisille, jotka olivat vain epämääräisesti aikaisemmin kuulleet hänen nimensä.

‘Abdu’l-Bahá tunsu hyvin Korkeamman Ajattelun Keskukseen paikkana, jossa bahá’ít pitivät viikoittain kokouksia neiti Rosenbergin johdolla, ja ‘Abdu’l-Bahá hyväksyi kutsun keskukseen vain kaksi päivää ennen lähtöään Lontoosta. Tulkkinsa välityksellä ‘Abdu’l-Bahá piti ystävällisen tervehdyksen ja lyhyen, vaikuttavan puheen, jossa mainitsi tällaisen ykseyden ja henkisten pyrkimysten hengessä käydyn kokouksen siunauksellisuudesta. Hän lopetti puheensa nöyrästi lausutulla palavalla rukouksella omalla kielellään, sekä siunauksella, jonka kaikki läsnäolijat kokivat olleen hyvin aidon.

Seuraavana päivänä saapui Keskukseen viesti ‘Abdu’l-Bahálta, jossa hän kiitti sydämellisesti kaikesta bahá’ihin kohdistetusta ystävällisyydestä ja joka päättyi näihin sanoihin: ”Ei ole väliä, millä nimillä kukin itseään kutsuu – kaikki suuri työ on yhtä.”

”Kristus on yhä läsnä olemassaolon maailmassa. Hän ei ole koskaan hävinnyt sieltä... Olkaa varmat Kristuksen läsnäolosta. Ympärillämme tänä päivänä näkemämme kauneus on lähtöisin Kristuksen henkäyksistä.”

Sanoma ‘Abdu’l-Bahálta Kristilliselle Kansainyhteisölle

Julkaistu syyskuun 29. päivänä 1911

Jumala lähettää profeettoja kasvattamaan ihmisiä ja kehittämään ihmiskuntaa. Jokainen Jumalan sanansaattaja on ylevöittänyt ihmiskuntaa. He palvelevat koko maailmaa Jumalan armon voimasta. Varma todiste siitä, että he ovat Jumalan sanansaattajia, on ihmisten kasvatus ja kehitys. Juutalaiset olivat mitä alimmassa tietämättömyyden tilassa ja faaraon vankeina, kun Mooses ilmestyi ja nosti

heidät sivistyksensä korkealle tasolle. Siten tuli Salomonin valta ja tiede ja taide tehtiin ihmiskunnalle tunnetuksi. Jopa kreikkalaisista filosofiasta tuli Salomonin oppilaita. Näin Mooseksen profeetta-asema todistettiin.

Ajan kuluessa israelilaiset taantuivat ja heistä tuli roomalaisten ja kreikkalaisten alamaisia. Silloin Jeesuksen loistava tähti nousi israelilaisten taivaanrannalta valaisten maailmaa, kunnes kaikki lahkot ja uskontokunnat ja kansat saivat oppia ykseyden kauneudesta. Ei voi olla tämän parempaa todistetta siitä, että Jeesus oli Jumalan sana.

Niin oli myös arabialaisten heimojen laita, joita heidän sivistymättömyytensä takia persialaiset ja kreikkalaiset hallitukset sortivat. Kun Muḥammadin valo loisti, koko Arabia valaistui. Nämä sorretut ja alennetut kansat valistuivat ja sivistyivät siinä määrin, että muut maat omaksuivat arabialaisen sivistyksen Arabiasta. Tämä oli todiste Muḥammadin jumalallisesta lähetystehtävästä.

Kaikki profeettojen opetukset ovat yhtä, yksi usko, yksi jumalallinen valo, joka säteilee ympäri maailman. Nyt ihmiskunnan ykseyden viirin alla kaikkien ihmisten kaikista uskontokunnista tulisi kääntyä pois ennakkoluuloista ja tulla ystäviksi ja kaikkiin profeettoihin uskoviksi. Niin kuin kristitytkin uskovat Moosekseen, niin juutalaisten tulisi uskoa Jeesukseen. Niin kuin muhamettilaiset uskovat Kristukseen ja Moosekseen, niin samoin tulisi juutalaisten ja kristittyjen uskoa Muḥammadiin. Silloin kaikki riidat häviäisivät, silloin kaikki yhdistyisivät. Bahá’u’lláh tuli tätä tarkoitusta varten. Hän on tehnyt näistä kolmesta uskonnosta yhden. Hän on nostanut uskonnon ykseyden ja ihmiskunnan kunnian viirin maailman keskiöön. Tänä päivänä meidän tulee kokoontua sen ympärille ja pyrkiä sydämeistämme ja sielustamme tuomaan todellisuudeksi ihmiskunnan ykseys.

Puhe E.J. Rosenbergin pitämässä Ykseyden Kokouksessa syyskuun 8. päivänä 1911

Ylistys olkoon Jumalan, että tällainen vilpittömyyden ja lujouden kokous pidetään Lontoossa. Läsnäolijoiden sydämet ovat puhtaat ja kääntyneet Jumalan valtakunnan puoleen. Toivon, että kaikki, mitä pyhät kirjat sisältävät ja mitä ne ovat vakiinnuttaneet, tulee toteen teissä. Jumalan sanansaattajat ovat tärkeimpiä ja ensimmäisiä opettajia. Kun tämä maailma pimentyy ja jakaantuu mielipiteissään ja tulee välinpitämättömäksi, Jumala lähettää yhden pyhistä lähettäjistään.

Mooses tuli pimeänä aikana, kun tietämättömyys ja lapsellisuus vallitsivat ihmisten keskuudessa ja ihmisten usko horjui. Mooses oli Jumalan opettaja. Hän antoi pyhät opetukset ja kasvatti israelilaisia. Hän nosti kansan alennuksestaan ja teki heistä hyvin kunnioitettuja. Hän opetti heille tieteitä ja taiteita, harjoitti heitä sivistykseen ja lisäsi heidän inhimillisiä hyveitään. Jonkin ajan kuluttua se, mitä he olivat näin saaneet Jumalalta, katosi, ja tie aukesi pahojen ominaisuuksien tulolle ja maailmaa vainosi sortovalta.

Sitten jälleen sana todellisuuden valosta ja pyhän hengen henkäyksistä kuultiin. Armon pilvi satoi, johdatuksen valo loisti maan päällä. Maailma pukeutui uuteen asuun, ihmisistä tuli uusia ihmisiä, julistettiin ihmiskunnan ykseyttä. Loistava ajatuksen ykseys muutti ihmiskunnan ja loi uuden maailman. Jälleen kerran, jonkin ajan kuluttua ihmiset unohtivat kaiken tämän. Jumalan opetukset

eivät enää vaikuttaneet heidän elämäänsä. Hänen ennustuksensa ja käskynsä menettivät voimaansa ja lopulta hävisivät heidän sydämistään, ja sortovalta ja ajattelemattomuus vallitsivat jälleen kerran.

Sitten tuli Bahá'u'lláh ja taas kerran uudisti uskon perustuksen. Hän toi takaisin Jumalan opetukset ja Kristuksen ajan oikeudenmukaiset tavat. Hän sammutti janoisten janon, hän herätti välinpitämättömät ja kutsui huolettomia kuuntelemaan jumalallisia salaisuuksia. Hän julisti ihmiskunnan ykseyttä ja levitti laajalle opetusta kaikkien ihmisten tasa-arvosta.

Sen tähden teidän kaikkien tulisi koko sydämenne ja mielenne voimalla ponnistella voittaaksenne ihmiset puolellenne hyvydellänne, jotta tämä upea ykseys vakiinnutettaisiin, jotta lapselliset taikauskot häviäisivät ja kaikista tulisi yhtä.

Thornburgh – Croppereiden kodissa pidetty puhe syyskuun 13. päivänä 1911

‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Kiitos olkoon Jumalalle, tämä on hyvä kokous. Se on hyvin valistunut, se on henkinen.”

Persialainen runoilija kirjoitti: ”Taivaallinen maailmankaikkeus on muovattu niin, että alhaalla oleva maailma heijastaa ylhäällä olevaa”. Se tarkoittaa, että kaikki, mikä taivaassa on, heijastuu täällä ilmiöiden maailmassa. Kiitos Jumalan, tämä kokouksemme on heijastusta taivaallisista sotajoukoista. On kuin olisimme ottaneet kuvastimen ja katsoneet siihen. Tämän heijastuksen taivaallisista sotajoukoista tunnemme rakkautena.

Koska taivaallista rakkautta on olemassa ylimmissä taivaan joukoissa, se heijastuu myös tänne. Ylimmät taivaalliset joukot ovat täynnä kaipuuta Jumalan luo – kiitos Jumalan, tuota kaipuuta on myös täällä.

Jos siis sanomme, että tämä kokous on taivaallinen, se on totta. Miksi? Koska meillä ei ole muuta kaipuuta kuin sitä, joka tulee Jumalalta. Meillä ei ole muuta tavoitetta kuin Jumalan muistaminen.

Jotkut maailman ihmiset toivovat valtaa muiden yli. Jotkut heistä kaipaavat lepoa ja mukavuutta, jotkut toivovat korkeaa asemaa, jotkut toivovat tulevaisuutta kuuluisiksi. Kiitos Jumalan, meidän kaipuumme on henkisyyteen ja yhteyteen Jumalan kanssa.

Kun nyt olemme kokoontuneet tänne, toiveenamme on nostaa Jumalan ykseyden lippu, levittää Jumalan valoa, saada ihmisten sydämet kääntymään Valtakunnan puoleen. Niinpä kiitän Jumalaa, että Hän on saattanut meidät tekemään tätä suurta työtä.

Rukoilen teidän kaikkien puolesta, että teistä tulisi taivaallisia taistelijoita, että levittäisitte kaikkialla Jumalan ykseyttä ja valistaisitte itää ja länttä, että antaisitte kaikkiin sydämiin Jumalan rakkautta. Tämä on hartain toiveeni ja rukoilen Jumalaa, että teidän toiveenne olisi sama.

Olen hyvin onnellinen, että saan olla luonanne. Olen tyytyväinen Englannin kuninkaaseen ja hallitukseen, sekä kansaan.

Voitte kiittää Jumalaa siitä, että olette niin vapaita tässä maassa. Ette tiedä, millainen vapauden puute idässä on. Kuka tahansa, joka tulee tähän maahan, on hyvillään.

Toivon teille kaikille Jumalan suojelusta. Näkemiin kaikki!

‘Abdu’l-Bahán puhe neiti Jackin ja neiti Herrickin kodissa pidetyssä ykseyden kokouksessa syyskuun 22. päivänä 1911

On kylmä ja kurja päivä, mutta koska olin kiinnostunut tapaamaan teidät, tulin tänne. Sillä ihmiselle, jolla on rakkautta, ponnistukset ovat lepoa. Hän matkustaa kuinka kauas tahansa vieraillakseen ystäviensä luona.

Kiitos Jumalan, että tapaan teidät henkisinä ja levollisina. Annan tämän sanoman teille Jumalalta, että te kääntyisitte Hänen puoleensa. Ylistys olkoon Jumalalle, että olette lähellä Häntä! Tämän maailman arvottomat asiat eivät ole estäneet teitä etsimästä hengen maailmaa. Kun olette sopusoinnussa sen maailman kanssa, ette välitä katoavista asioista. Kaipaatte sitä, mikä ei koskaan kuole ja valtakunta on avoimena edessänne. Toivon, että Jumalan opetukset leviävät ympäri maailman ja saattavat kaikki yhteen.

Jeesuksen Kristuksen aikana säteili idästä länteen runsaasti valoa, joka toi ihmiset taivaallisen viirin alle ja valaisi heitä taivaallisella sisäisellä näkemyksellä. Läntiset maat on sytytetty Kristuksen valolla. Rukoilen vilpittömästi, että valo tänä edistyneenä aikana valaisisi maailman niin, että kaikki kokoontuisivat ykseyden viirin alle ja saisivat henkistä opetusta.

Silloin noita ongelmia, jotka aiheuttavat eripuraa maailman ihmisten keskuuteen, ei enää nähdä, sillä tosisesti niitä ei ole. Te olette kaikki yhden meren aaltoja, yhden heijastuksen kuvastimia.

Tänä päivänä Euroopan maat ovat levollisia, koulutus on levinnyt laajalle. Vapauden valo on lännen valoa ja hallituksen pyrkimys on työskennellä totuuden ja oikeudenmukaisuuden puolesta läntisissä maissa. Mutta henkisyden valo loistaa yhä idästä. Tänä aikakautena tuo valo on himmentynyt. Uskonnotta on tullut muoto- ja juhlamenoja ja kaipuu Jumalan rakkauteen on menetetty.

Kaikkina henkisen pimeyden aikoina idässä syttyy valo. Siispä jälleen kerran Jumalan opetusten valo on tullut luoksenne. Samoin kuin koulutus ja edistys matkaavat lännestä itään, niin myös henkinen tuli matkaa idästä länteen.

Toivon, että lännen ihmiset valaistuisivat Jumalan valolla. Että Kuningaskunta tulisi heidän luokseen, että he löytäisivät ikuisen elämän, että Jumalan henki levittäytyisi kuin tuli heidän keskellään, että heidät kastettaisiin elämän vedellä ja he syntyisivät uudelleen.

Tämä on toiveeni. Toivon, että Jumala tahdostaan saa teidät saavuttamaan sen ja te tulette onnellisiksi.

Samaan tapaan kuin teillä on koulutusta ja aineellista edistystä, samoin olkoon Jumalan valo teidän osananne.

Jumala suojelkoon teitä kaikkia.

Muistiinpanoja keskusteluista

Lontooseen saapuminen

Lontooseen saapumisensa iltana, maanantaina 4. syyskuuta 1911, ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Taivas on siunannut tätä päivää. Sanottiin, että Lontoon tulisi olla paikka, jossa uskoa julistettaisiin voimakkaasti. Olin väsynyt astuessani höyrylaivaan, mutta saapuessani Lontooseen ja nähdessäni ystävien kasvot väsymykseni kaikkosi. Teidän suuri rakkautenne virkistää minua. Olen hyvin tyytyväinen englantilaisiin ystäviin.

Ilmapiiri, joka vallitsi idän ja lännen välillä, on muuttumassa Bahá’u’lláhin opetusten valossa. Henki oli aiemmin sellainen, että jos länsimainen joi itämaisen kupista, kuppia pidettiin saastuneena ja se rikottiin. Nyt, kun länsimainen bahá’í syö päivällistä itämaisen bahá’ín kanssa, astiat ja lautaset, joita hän on käyttänyt, pidetään syrjässä ja niitä pidetään arvossa.” Sitten ‘Abdu’l-Bahá kertoi historiallisen esimerkin suuresta veljellisestä rakkaudesta:

”Eräänä päivänä erään bahá’ín taloon tuli sotilaita ja he vaativat, että yksi talon vieraista luovutettaisiin teloitettavaksi heille annetun määräyksen mukaan. Talon isäntä otti vieraansa paikan ja kuoli hänen sijastaan. ”

Lontoo

Teidän rakkautenne magneetti toi minut tähän maahan. Toivon, että jumalallinen valo loistaisi täällä ja että Bahá’u’lláhin taivaallinen tähti vahvistaisi teitä, niin että teistä tulisi ihmiskunnan ykseyden aikaansaajia, että voisitte auttaa saamaan taikauskon ja ennakkoluulojen pimeyden katoamaan ja yhdistäisitte kaikki uskontokunnat ja kansakunnat.

Tämä on loistava aikakausi. Silmät ovat nyt auki ihmiskunnan ykseyden kauneudelle, rakkaudelle ja veljeydelle. Tukahduttamisen pimeys tulee katoamaan ja ykseyden valo loistamaan. Emme voi tuoda rakkautta ja ykseyttä pelkästään puhumalla siitä. Tieto ei riitä. Vauraus, tiede ja koulutus ovat hyväksi, sen tiedämme. Mutta meidän täytyy myös työskennellä ja opiskella tuodaksemme tiedon hedelmän kypsyyden tasolle.

Tieto on ensimmäinen askel. Lujuus toinen askel. Toiminta, sen täyttymys, on kolmas askel. Jotta voi rakentaa rakennuksen, aivan ensimmäiseksi on tehtävä suunnitelma, sitten on oltava voimaa (rahaa), sitten voi rakentaa. Ykseyden yhteisö rakennetaan, se on hyvä – mutta kokoukset ja keskustelut eivät riitä. Egyptissä näitä kokouksia pidetään, mutta puhutaan vain eikä saada mitään tuloksia. Nämä kokoukset täällä Lontoossa ovat hyviä, tieto ja tarkoitus ovat hyvät, mutta miten voi olla tuloksia ilman toimintaa? Tänä päivänä voima ykseyteen on Bahá’u’lláhin pyhässä hengessä. Hän ilmaisi ykseyden hengen. Bahá’u’lláh tuo idän ja lännen yhteen. Menkää ja tutkikaa historiaa, mitään tämän

kaltaista ette löydä.

Erimielisyydet

Jumala on luonut maailman yhdeksi – rajat ovat ihmisen merkitsemiä. Jumala ei ole jakanut maita, mutta kullakin ihmisellä on oma talonsa ja niittynsä. Hevoset ja koirat eivät jaa pelloja osiin. Tämän takia Bahá’u’lláh sanoo: ”Älköön ketään ihmistä kunnioiteta siitä, että hän rakastaa maataan, vaan siitä, että hän rakastaa koko ihmiskuntaa.” Kaikki ovat yhtä perhettä, yhtä rotua. Kaikki ovat ihmisolentoja. Erimielisyyksien, jotka johtuvat maiden jakamisesta, ei pitäisi olla syy erottaa ihmisiä toisistaan.

Yksi syy erimielisyyksiin on ihonväri. Katsokaa, kuinka tällä ennakkoluulolla on valtaa esimerkiksi Amerikassa. Katsokaa, kuinka ihmiset vihaavat toisiaan! Eläimet eivät riitele väriensä takia! Tietenkään ihmisen, jolla on paljon korkeampi asema luomakunnassa, ei pitäisi olla alempi kuin eläimet. Miettikää tätä. Millaista tietämättömyyttä onkaan olemassa! Valkoiset kyyhkyset eivät riitele sinisten kyyhkysten kanssa väreistään, mutta valkoihoiset ihmiset tappelevat tummaihoisten kanssa. Tämä rotujen ennakkoluuloisuus on pahinta kaikesta.

Vanhan Testamentin mukaan Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Koraanin mukaan: ”Jumalan luomakunnassa ei ole eroavaisuuksia!” Miettikää tarkkaan, Jumala on luonut kaikki, huolehtii kaikista, ja kaikki ovat Hänen suojeluksensa alla. Jumalan toimintasuunnitelma on parempi kuin meidän. Me emme ole yhtä viisaita kuin Jumala!

Uskonto

Useimmista ihmisistä, jotka eivät ole kuulleet tätä sanomaa, uskonto näyttää ulkonaiselta muodolta, teeskentelyltä, pelkältä arvossapitämisen takaajalta. Jotkut papit ovat pyhässä virassa pelkästään ansaitakseen elantonsa. He itse eivät usko uskontoon, jota teeskentelevät opettavansa. Antaisivatko nämä miehet elämänsä uskonsa puolesta? Pyydä jotakuta tällaista kristittyä kieltämään Kristus ja siten pelastamaan elämänsä, ja hän tekee niin.

Pyydä jotakuta bahá’íta kieltämään kuka tahansa profeetta, kieltämään uskonsa tai kieltämään Mooses, Muḥammad tai Kristus, niin hän sanoo: ”mielummin kuolisin”. Niinpä muslimitaustainen bahá’í on parempi kristitty kuin monet niin kutsutut kristityt.

Bahá’í ei kiellä mitään uskontoa. Hän hyväksyy totuuden kaikista niistä, ja kuolisi todistaakseen uskonsa. Hän rakastaa kaikkia ihmisiä kuten veljiään, kuuluvatpa he mihin yhteiskuntaluokkaan tai kansallisuuteen tahansa, onpa hän mistä uskonnollisesta taustasta tahansa tai mikä tahansa väriltään, onpa hän hyvä tai paha, rikas tai köyhä, kaunis tai iljettävä. Hän ei toimi väkivaltaisesti. Jos häntä lyödään, hän ei lyö takaisin. Hän ei näe missään paha seuraten herransa Bahá’u’lláhin esimerkkiä. Hillittömyyttä välttääkseen hän ei juo viiniä eikä alkoholijuomia. Bahá’u’lláhin mukaan järkevän ihmisen ei sovi nauttia sitä, mikä tuhoaa hänen terveytensä ja järkensä.

Jumalan uskonnolla on kaksi puolta tässä maailmassa. Henkinen (todellinen) ja aineellinen (ulkonainen). Aineellinen puoli muuttuu ihmisen muuttuessa aikakaudesta toiseen. Henkinen puoli,

joka on totuus, ei koskaan muutu. Profeetat ja Jumalan sanansaattajat tuovat aina samat opetukset. Ensin ihmiset tarttuvat totuuteen, mutta jonkin ajan kuluttua he turmelevat sen. Totuus vääristyy ihmisen keksimillä ulkonaisilla muodoilla ja aineellisilla laeilla. Aineellisuuden ja maallisuuden verho vedetään totuuden todellisuuden päälle.

Samoin kuin Mooses ja Jeesus toivat sanomansa ihmisille, samoin Bahá’u’lláh tuo saman sanoman.

Aina, kun Jumala lähettää jonkun Suuren keskuuteemme, me saamme uuden elämän, mutta jokaisen sanansaattajan tuoma totuus on sama. Totuus ei koskaan muutu, mutta ihmisen näkökyky muuttuu. Se samenee ja tulee epäselväksi ulkonaisten muotojen sekaannuksen takia.

Totuus on helppo ymmärtää, vaikka ulkonaiset muodot, joilla se ilmaistaan, hämmentävät älyä. Ihmisten kasvaessa he näkevät ihmisten luomien muotojen hyödyttömyyden ja väheksyvät niitä. Siksi monet jättävät kirkot, koska ne usein korostavat vain ulkonaista.

Puhe Teosofien neuvostolle Lontoossa syyskuussa 1911

Nämä ovat suurenmoisia päiviä. Näemme, että itämainen vieras otetaan vastaan rakkaudella ja kohteliaisuudella lännessä. Olin vastahakoinen tulemaan tänne, mutta teidän rakkautesne ja myötätuntonne vetovoima innosti minua tulemaan.

Joitakin vuosia sitten eräs suurlähettiläs lähetettiin Persiasta Lontooseen, jossa hän oleskeli viisi vuotta. Hänen nimensä oli ‘Abdu’l Hasan Khán. Kun hän palasi Persiaan, häntä pyydettiin kertomaan englantilaisista ihmisistä. Hän vastasi: ”En tunne englantilaisia, vaikka olenkin ollut Lontoossa vuosia. Tunnen vain hovin ihmisiä.” Tämä mies oli ylhäinen mies Persiassa ja hänet lähettivät Englantiin prinssit, eikä hän tuntenut tavallisia ihmisiä, vaikka oli ollut heidän keskuudessaan viisi vuotta. Nyt minä, joka olen ollut kauan vankina, tulen Englantiin ensimmäistä kertaa. Vaikka vierailuni on hyvin lyhyt, olen jo tavannut monia rakkaita ystäviä, ja voin sanoa tuntevani nämä ihmiset. Tapaamani ihmiset ovat vilpittömiä ihmisiä, jotka tekevät työtä rauhan ja ykseyden puolesta. Ajatelkaa, miten erilaisia ovat tämä aika ja aika seitsemänkymmentä vuotta sitten! Ajatelkaa tapahtunutta kehitystä! Kehitystä kohti ykseyttä ja rauhaa.

On Jumalan tahto, että riidat kansakuntien välillä häviävät. Ne, jotka auttavat ykseyden asiaa, tekevät Jumalan työtä. Ykseys on taivaallista armoa tälle loistavalle vuosisadalle. Ylistetty olkoon Jumala, että nykyään on paljon yhteisöjä ja kokouksia, joita pidetään ykseyden puolesta. Vihamielisyys ei ole niin paljon riitojen syynä kuin aikaisemmin. Nyt epäykseyden syynä on useimmiten ennakkoluuloisuus. Esimerkiksi vuosia sitten, kun eurooppalaiset vierailivat idässä, heitä pidettiin epäpuhtaina ja heitä vihattiin. Nyt on erilaista. Kun länsimaiset vierailevat itämaisten luona, jotka ovat Uuden Valon seuraajia, heidät otetaan vastaan ystävällisesti ja kohteliaasti.

‘Abdu’l-Bahá piti pientä lasta lähellä ja sanoi, että todelliset bahá’ít rakastavat lapsia, koska Jeesus sanoo, että he ovat taivasten valtakunnasta. Puhdas sydän on lähellä Jumalaa. Lapsella ei ole maallista kunnianhimoa.

Ennakkoluulot

Yleismaailmallinen Rotujen Kongressi oli hyvä, sillä sen tarkoitus oli jatkaa ja kehittää ykseyttä kaikkien kansojen välillä ja parantaa kansainvälistä yhteisymmärrystä. Tarkoitus oli hyvä. Kiistojen syyt eri kansakuntien välillä johtuvat aina yhdestä seuraavista ennakkoluulojen lajeista: rodullinen, kielellinen, teologinen, henkilöön liittyvä ja tapoihin ja perinteisiin liittyvät ennakkoluulot. Tarvitaan yleismaailmallista, aktiivista voimaa näiden riitojen ylitse pääsemiseksi. Vähäinen tauti vaatii vähäisen lääkkeen, mutta tauti, joka leviää koko kehoon, vaatii hyvin vahvaa lääkettä. Pieni lamppu saattaa valaista huoneen, suurempi valaisisi talon, vielä suurempi saattaisi loistaa kokonaisen kaupungin yllä, mutta tarvitaan aurinko valaisemaan koko maailma.

Kielelliset erot aiheuttavat epäykseyttä kansojen välillä. Tarvitaan yksi yleismaailmallinen kieli. Myös uskontojen moninaisuus aiheuttaa ristiriitoja. Kaikkien uskontojen todellinen perustus tulee vakiinnuttaa, ulkoiset eroavaisuudet lakkauttaa. Tulee vallita uskonnon ykseys. Kaikkien näiden riitojen lopettaminen on hyvin vaikea tehtävä. Koko maailma on sairas ja se tarvitsee suuren parantajan voimaa.

Nämä kokoukset opettavat meille, että ykseys on hyvää, ja tukahduttaminen (orjuus perinteen ja ennakkoluulon ikeen alla) on syy epäykseyteen. Tämän tietäminen ei riitä. Kaikki tieto on hyvää, mutta se on hedelmätöntä ilman toimintaa. On hyvä tietää, että rikkaudet ovat hyvää, mutta tieto ei tee ihmistä rikkaaksi. Hänen täytyy tehdä työtä, hänen täytyy saada tietonsa käytännön tasolle. Toivottavasti ihmiset ymmärtävät ja tietävät, että ykseys on hyvää, ja toivomme myös, että he sen tietäessään eivät tyydy jäämään paikoilleen. Älkää vain sanoko ykseys, rakkaus ja veljeys, teidän on tehtävä työtä niiden toteuttamiseksi.

Venäjän tsaari ehdotti Haagin rauhankonferenssin pitämistä ja teki aloitteen kaikkien kansojen aseistuksen vähentämisestä. Tuossa konferenssissa todistettiin, että rauha on hyödyllistä kaikille maille, ja sota tuhoaa kaupankäynnin ym. Tsaarin sanat olivat ihailtavia, vaikkakin heti konferenssin päätyttyä hän itse ensimmäisenä julisti sodan (Japania vastaan.)

Tieto ei riitä. Toivomme Jumalan rakkauden nimessä panevamme sen täytäntöön. Tähän tarvitaan henkistä, yleismaailmallista voimaa. Kokoukset ovat hyviä virittämään henkistä voimaa. On hyvä tietää, että täydellisyys on mahdollista saavuttaa. On parempi marssia eteenpäin tällä polulla. Me tiedämme, että köyhien auttaminen ja laupeuden osoittaminen on hyvää ja Jumalalle mieliksi, mutta tieto yksin ei ruoki nälissään olevaa ihmistä, eikä köyhiä lämmitä tieto tai sanat talven kylmyydessä. Meidän täytyy antaa rakastavan huolenpidon käytännöllistä apua.

Mitä sitten rauhankonferenssista?

Se on kuin joukko juoppoja olisi kokoontunut vastustamaan alkoholin juomista. He sanovat juomisen olevan kauheaa ja menevät sitten suoraa päätä juomaan uudelleen.

Teosofia

Kun ‘Abdu’l-Baháalta kysyttiin, pitikö hän hyvänä sitä, mitä Teosofinen Yhdistys on tehnyt, hän vastasi:

”Tiedän siitä. Pidän sitä suuressa arvossa. Tiedän, että heidän toiveenaan on palvella ihmiskuntaa. Kiitän tätä ylhäistä yhdistystä kaikkien bahá’íden puolesta ja omasta puolestani. Toivon, että Jumalan avulla nämä ystävät onnistuvat tuomaan rakkautta ja ykseyttä. Se on suurenmoista työtä ja vaatii kaikkien Jumalan palvelijoiden ponnisteluja.”

Rauha

Viimeisten kuudentuhannen vuoden aikana kansakunnat ovat vihanneet toisiaan, ja nyt on aika lopettaa. Sotimisen täytyy loppua. Yhdistykäämme ja rakastakaamme toisiamme ja odottakaamme sen tulosta. Tiedämme, että sodan vaikutukset ovat pahoja. Joten yrittäkäämme rauhaa kuin kokeiluna, ja jos rauhan seuraukset ovat huonoja, voimme sitten valita, olisiko parempi palata takaisin sodan tilaan! Tehkäämme kuitenkin tuo kokeilu. Jos näemme, että ykseys tuo valoa, jatkamme sitä. Kuuden vuosituhannen ajan olemme kulkeneet vasemman puoleista polkua. Kulkekaamme nyt oikean puoleista polkua. Olemme menneet läpi monia vuosisatoja pimeydessä, edetkäämme kohti valoa.

Kysymys: (Huomautettiin, että teosofia opettaa, että kaikkien uskontojen totuus on sama.)
Hyväksyykö ‘Abdu’l-Bahá sen, että kaikki uskonnot yhdistetään?

Vastaus: ”Tottakai.”

Kysymys: Voiko ‘Abdu’l-Bahá ehdottaa tapoja, joilla se voitaisiin toteuttaa?

Vastaus: ”Etsimällä totuutta. Etsikää todellisuuksia kaikissa uskonnoissa. Laittakaa kaikki taikausko syrjään. Monet meistä eivät ymmärrä kaikkien uskontojen todellisuutta.”

Jumalalliset ilmaisijat

Kysymys: Mitä ‘Abdu’l-Bahá opettaa eri jumalallisista ilmaisijoista?

Vastaus: ”Kaiken todellisuus on yksi. Totuus on yksi. Uskonnot ovat kuin yhden puun oksia. Yksi oksa on korkealla, toinen matalalla ja toinen keskellä. Kuitenkin ne saavat elämänsä yhdestä rungosta. Yksi oksa kantaa hedelmää ja toiset vähemmän. Kaikki profeetat ovat valoja, niissä on vain aste-eroja. He loistavat kuin säteilevät taivaankappaleet, kullakin on oma määrätty paikkansa ja ilmestymisaikansa. Jotkut ovat kuin lamppuja, jotkut kuin kuu, jotkut kuin kaukaisia tähtiä, ja muutamat ovat kuin aurinko säteilellen maan ääreltä toiselle. Kaikki antavat samaa valoa, mutta ovat asteeltaan erilaisia.”

Buddhalaisuus

Jotkut viittasivat Buddhan opetuksiin. ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Buddhan todellinen oppi on samaa kuin Jeesuksen Kristuksen oppi. Kaikkien profeettojen opetukset ovat luonteeltaan samanlaisia. Nyt ihmiset ovat muuttaneet nuo opetukset. Kun katsotte tämän hetken buddhalaisen uskonnon harjoittamista, huomaatte, että opetusten todellisuudesta on hyvin vähän jäljellä. Monet palvovat epäjumalia, vaikka heidän uskontonsa opetukset kieltävät ne.

Buddhalla oli opetuslapsia ja hän toivoi voivansa lähettää heidät maailmaan opettamaan, joten hän kysyi heiltä kysymyksiä nähdäkseen, olivatko he valmiita tehtäväänsä.

”Kun menette itään ja länteen”, sanoi Buddha, ”ja ihmiset sulkevat ovensa teille ja kieltäytyvät puhumasta teille, mitä te silloin teette?”

Opetuslapset vastasivat ja sanoivat: ”Olemme hyvin kiitollisia, että he eivät aiheuta meille vahinkoa.”

”Jos he sitten vahingoittavatkin teitä ja pilkkaavat teitä, mitä te sitten teette?”

”Olemme hyvin kiitollisia, että he eivät kohtele meitä vieläkin huonommin.”

”Jos he heittävät teidät vankilaan?”

”Olemme yhä kiitollisia, että he eivät tapa meitä.”

”Entäpä, jos he tappavat teidät?” kysyi Mestari viimeisen kerran.

”Sittenkin”, opetuslapset vastasivat, ”olemme kiitollisia, sillä he tekevät meistä marttyyreja. Mikä kohtalo on kunniakkaampi kuin se, että kuolee Jumalan kunniaksi?”

Ja Buddha vastasi: ”Hyvä!”

Buddhan opetukset olivat kuin nuori ja kaunis lapsi, ja nyt niistä on tullut kuin vanha ja raihnainen mies. Iäkkään ihmisen lailla se ei näe, kuule, eikä muista mitään. Miksi mennä niin kauas taaksepäin? Miettikää Vanhan Testamentin lakeja: juutalaiset eivät pidä Mooseksen opetuksia esimerkkeinään eivätkä noudata hänen lakejaan. Näin on monien muidenkin uskontojen laita.

Mistä saamme voimaa seurataksemme oikeaa polkua?

Panemalla opetukset käytäntöön saamme voimaa. Tiedätte, mitä polkua seurata: ette voi erehtyä, sillä on suuri ero Jumalan ja pahuuden välillä, valon ja pimeyden välillä, totuuden ja valheellisuuden välillä, rakkauden ja vihan välillä, anteliaisuuden ja kitsauden, oppimisen ja tietämättömyyden, Jumalaan uskomisen ja taikauskon, hyvin lakien ja epäoikeudenmukaisten lakien välillä. ”

Usko

Kuinka voimme lisätä uskoa?

Täytyy ponnistella. Lapsi ei tiedä, opiskelemalla hän saa tietoa. Etsikää totuutta.

On kolmenlaista uskoa: ensiksi on sellaista, joka tulee perinteestä ja syntymässä. Esimerkiksi kun lapsi syntyy muhamettilaisille vanhemmille, hän on muhamettilainen. Tällainen usko on heikkoa uskoa perinteen takia. Toiseksi tulee sellainen usko, joka syntyy tiedosta, ja se on ymmärtävää uskoa. Tämä on hyvä, mutta on parempikin, käytännön usko. Tämä on todellista uskoa.

Kun kuulemme, että on keksitty jotakin, ajatteleminen, että se on hyvä. Sitten näemme sen. Kuulemme, että jossakin on vaurautta, me näemme sen, teemme paljon työtä sen eteen ja tulemme itsekin rikkaita ja voimme auttaa toisia. Me tiedämme ja näemme valon, menemme sen lähelle, se lämmittää meitä ja heijastamme sen säteitä muille. Tämä on todellista uskoa, ja näin me saamme voimaa tulla ikuisiksi Jumalan lapsiksi.

Parantaminen

‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Sairautta on kahdenlaista: aineellista ja henkistä.”

Esimerkiksi haava kädessä. Jos rukoilet haavan parantuvan etkä tukahduta veren vuotamista, et toimi kovin hyvin. Tarvitaan aineellinen parannuskeino.

Joskus, jos hermoston toiminta halvaantuu pelon takia, tarvitaan henkinen parannuskeino. Mielenvikaisuus, muutoin parantumaton, voidaan parantaa rukouksen avulla. Usein käy niin, että suru tekee ihmisestä sairaan. Tämä voidaan parantaa henkisellä parannuskeinolla.

Hyväntekeväisyysjärjestöt

Joku kysyi, oliko humanitäärinen yhteisö hyvä. ”Kyllä, kaikki yhteisöt, kaikki järjestöt, jotka työskentelevät ihmisrodun kehittämiseksi, ovat hyviä, erittäin hyviä. Kaikki, jotka työskentelevät veljiensä ja sisartensa hyväksi saavat Bahá’u’lláhilta siunauksen. Ne menestyvät varmasti.”

‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Minua ilahduttaa nähdä kaikki uskovat Lontoossa. Kaikki te, kaikista roduista ja uskontokunnista, olette samaa perhettä. Bahá’u’lláhin opetukset saavat teidät pakostakin näkemään veljeytenne toistenne kanssa.”

Ihmisen ymmärrys Jumalasta ja korkeammista maailmoista

Ihmiselle Jumalan ydinolemus on käsittämätöntä, samoin tämän maailman yläpuolella olevat maailmat, ja niiden olosuhteet. Ihmisen tehtävä on hankkia tietoa, saavuttaa suuri henkinen täydellisyys, saada selvää kätkeytyistä totuuksista ja jopa ilmentää Jumalan ominaisuuksia. Mutta silti ihminen ei voi ymmärtää Jumalan ydinolemusta. Missä tahansa ihmisen alati laajeneva tieto kohtaa henkisen maailman, sinne lähetetään Jumalan Sanansaattaja heijastamaan Hänen loistoaan.

Jumalalliset Ilmaisijat

Onko Jumalallinen Ilmaisija Jumala?

On, ja ydinolemukseltaan ei ole. Jumalallinen Ilmaisija on kuin peili, joka heijastaa auringon valoa. Valo on samaa, vaikka peili ei olekaan aurinko. Kaikki Jumalan ilmaisijat tuovat samaa valoa. Heissä on vain aste-eroja, mutta heidän todellisuuksissaan ei ole eroa. Totuus on yksi. Valo on sama, vaikka lamput ovatkin erilaisia. Meidän täytyy katsoa valoa, ei lamppua. Jos hyväksymme, että valo on samaa,

meidän on hyväksyttävä valo kaikissa. Kaikki ovat sopusoinnussa, koska kaikki ovat samaa valoa. Opetus on aina samaa, vain ulkoiset muodot muuttuvat.

Jumalan sanansaattajat ovat kuin taivaallisia taivaankappaleita. Kaikilla niillä on määrätty paikkansa ja ilmestymisaikansa, mutta niiden antama valo on samaa. Jos haluaa katsoa auringon nousua, ei voi katsoa aina samaa pistettä, sillä tuo ilmestymispiste muuttuu vuodenaikojen mukaan. Kun näkee auringon nousevan kauempana pohjoisessa, sen huomaa silti, vaikka se onkin noussut eri kohdassa.

Muistiinpanoja keskustelusta ‘Abdu’l-Bahán kanssa

Mustaihoinen eteläafrikkalainen mies, joka oli vierailulla ‘Abdu’l-Bahán luona, sanoi, että nytkään valkoihoiset eivät paljonkaan pitäneet mustaihoisista.

‘Abdu’l-Bahá vastasi: ”Vertaa nykyhetkeä ja mustaihoisiin nyt kohdistuvia asenteita kaksi- tai kolmesataa vuotta sitten vallinneisiin asenteisiin, ja katso miten paljon paremmin on nyt. Pian mustaihoisten ja valkoihoisten suhteet yhä paranevat, ja vähitellen ei tunneta mitään eroa heidän välillään. On valkoisia ja purppuranvärisiä kyyhkysiä, mutta kummatkin ovat kyyhkysiä.

Bahá’u’lláh vertasi kerran mustaihoisia ihmisiä silmän mustaan pupilliin, jota ympäröi valkoinen. Tässä mustassa pupillissa näet heijastuksen siitä, mitä sen edessä on, ja sen läpi loistaa hengen valo.

Jumalan silmissä väri ei merkitse mitään, vaan Hän katsoo ihmisen sydämeen. Se, mitä Jumala haluaa ihmisiltä, on heidän sydämensä. Mustaihoinen ihminen, jolla on hyvä luonne, on paljon parempi kuin huonompiluonteinen valkoihoinen.”

Idän ja lännen ihanteet

Yksi Rotujen kongressin järjestäjistä puhui siellä Bahá’u’lláhin länsimaisista ihanteista ja siitä, miten ne erosivat aiempien profeettojen opetuksista, jotka olivat täynnä itämaisia ajatuksia. Hän kysyi sitten, oliko Bahá’u’lláh tutkinut länsimaisia kirjoituksia ja luonut opetuksensa niiden mukaisiksi.

‘Abdu’l-Bahá nauroi sydämellisesti ja sanoi, että Bahá’u’lláhin kirjat, jotka oli kirjoitettu ja painettu kuusikymmentä vuotta aiemmin, sisälsivät länsimaille nyt tuttuja ajatuksia, mutta siihen aikaan niitä ei ollut painettu ja ajateltu länessä. Sitä paitsi, hän jatkoi, jos joku hyvin edistyksellinen länsimainen ajattelijä olisi vieraillut Bahá’u’lláhin luona ja opettanut Häntä, olisiko tuollaisen suurmiehen nimi ja hänen vierailunsa jäänyt tuntemattomaksi eikä siitä olisi muistiinmerkintöjä? Ei! Aiemmin Buddhan ja Zarathustran aikoina sivistys Aasiassa ja itämaissa oli paljon edistyneempää kuin länessä, ja itämaisten ihmisten ajatukset ja ajatteleva olivat hyvin paljon edistyneempiä ja lähempänä jumalallisia ajatuksia kuin länsimaisten. Mutta myöhemmin ennakkoluulot olivat hiipineet uskontoon ja itämaiseen ajatteluun ja hyvin monista syistä itämaisten kansojen ajatukset ja luonne olivat madaltuneet alemmas ja alemmas, ja samaan aikaan länsimaiset kansat olivat jatkuvasti edistyneet ja ponnistelleet kohti valoa. Seurauksena oli, että sittemmin länsimainen sivistys oli paljon itämaista edistyneempää ja länsimaisten kansojen ajattelu ja ajatukset olivat paljon lähempänä jumalallista ajattelua kuin itämaisten ajatukset. Siksi Bahá’u’lláhin opetuksia oli toteutettu nopeammin länsimaissa.

‘Abdu’l-Bahá osoitti edelleen, kuinka Bahá’u’lláh oli tarkalleen kuvannut yhdessä kirjoistaan sen, mikä nykyisin on toteutettu Kansainvälisessä Välimiesmenettelyn Neuvostossa, kuvaten sen erilaisia tehtäviä, joista joitakin ei vielä ole toteutettu, ja hän, ‘Abdu’l-Bahá, kuvailisi ne nyt meille. Kun ne sitten toteutettaisiin, niin kuin oli odotettavissa lähitulevaisuudessa, tietäisimme, että ne olivat Bahá’u’lláhin ilmaisemia käsitteitä.

Sota on pahin koettelemus, joka saattaa kohdata kansoja, koska maanviljelyssä, eri ammатеissa, liike-elämässä ja muissa hyödyllisillä aloilla työskentelevät ihmiset vietiin pois tehtävistään ja muutettiin sotilaiksi, joten haaskattiin ja menetettiin paljon sodan tuhon ja verilöylyn lisäksi.

Bahá’u’lláh on sanonut, että Kansainvälisen Tuomioistuimen tehtävä olisi ratkaista kiistat, joita puhkeaa ajoittain kansojen välillä, määritellä eri maiden tarkat rajat, ja päättää jokaisen maan ylläpitämien sotilaiden ja aseiden määrät asukasluvun mukaan maan sisäisen rauhan säilyttämiseksi. Jollakin maalla saattaisi esimerkiksi olla kymmenentuhannen sotilaan armeija, toisella kahdenkymmenentuhannen, jollakin viidentoistatuhannen ja niin edelleen maan koon ja asukasluvun mukaan. Jos sitten joku kansa kapinoisi Tuomioistuimen päätöstä vastaan ja torjuisi sen, Tuomioistuin antaisi muiden maiden yhdistää voimansa kannattamaan päätöstään tarpeen tullessa myös yhteisen voiman käytöllä.

Emme olleet nähneet vielä mitään näistä asioista toteutettuina käytännössä, mutta näemme ne tulevaisuudessa.

Tiede ja usko

Sama herrasmies kysyi sitten kysymyksen, jota piti erittäin tärkeänä puhuttaessa uskonnollisesta liikkeestä, joka väitti olevansa yleismaailmallinen. Minkä aseman, jos minkään, oli Bahá’u’lláh antanut tieteen nykyisille ajatuksille ja käsitteille opetuksissaan? Koko nykyisen sivilisaation rakennelma pohjautuu niille tuloksille ja tiedolle, joita on koottu tiedemiesten työlään ja kärsivällisen tosiasioiden tarkastelun kautta. Joissakin tapauksissa satoja vuosia kestäneen tunnollisen tutkimisen tuloksena. Tehdäkseen kysymyksensä selvemmäksi hän mainitsi esimerkkinä kiinalaisten filosofien etiikan ja moraalin opetukset, joita parempia ei hänen mielestään ollut olemassa. Kuitenkin näillä opetuksilla oli hyvin vähän vaikutusta Kiinan ulkopuolella, ja syynä oli hänen mielestään etupäässä se, että niillä ei ollut tieteellistä pohjaa.

‘Abdu’l-Bahá vastasi, että tieteellä ja tiedolla on hyvin tärkeä asema Bahá’u’lláhin kirjoituksissa. Hän kirjoitti, että jos joku kouluttaa köyhän ihmisen lapset, jolla ei olisi itsellään ollut siihen varaa, olisi se Jumalan silmissä sama kuin hän olisi kouluttanut Jumalan pojan.

Jos joku uskonto hylkäisi tieteen ja tiedon, tuo uskonto olisi väärä. Tieteen ja uskonnon pitää mennä eteenpäin yhdessä. Todellakin, niiden tulisi olla kuin yhden käden sormet.

Bahá’u’lláh on myös kirjoituksissaan antanut mitä korkeimman aseman taiteelle ja erilaisille ammатеille. Hän on sanonut, että taiteen tai ammatin harjoittaminen todellisessa palvelun hengessä on samaa kuin Jumalan palveleminen.

Työkeskuksessa toimiva mies kysyi sitten, mikä olisi paras tapa kehittää ja sivistää yhteiskunnan alhaisimpia, alennetuimpia ja sivistymättömmimpiä ihmisiä ja tapahtuisiko heidän sivistymisensä vähitellen yhteiskunnan hengen valistuessa, vai olisiko olemassa joitakin erityisiä tapoja tämän tavoitteen edistämiseksi?

‘Abdu’l-Bahá vastasi, että paras tapa oli antaa heille henkistä opetusta ja valistusta. Hän huomautti myös, että paras tapa laajentaa hyvin ahdasmielisten ja ennakkoluuloisten katsantokantaa ja saada heidät kuuntelemaan avarampaa näkemystä, on osoittaa heitä kohtaan mitä suurinta ystävällisyyttä ja rakkautta. Oman elämämme esimerkki on arvokkaampaa kuin sanat.

Keskustelu edesmenneiden kanssa

Tilaisuudessa esitettiin kysymys siitä, oliko mahdollista keskustella kuolleiden kanssa ja oliko viisasta tai suositeltavaa osallistua spiritistisiin istuntoihin, pöytien tanssittamisiin, kuolleille koputtamisiin jne.

Mestari sanoi, että nämä hengille koputtelemiset jne. ovat kaikki aineellisia asioita ja ruumiillista. On nouseva aineellisen yläpuolelle puhtaalle henkisellet tasolle. Pöydän tanssittaminen ja sen kaltaiset toiminnot ovat aineellisia, joilla on luonnonmukainen tulos, eikä henkinen.

Mutta on mahdollista kommunikoida kuolleiden kanssa luonteen ja sydämen tilan kautta.

Onko taikausko hyödyllistä

Eräs nainen kysyi, ovatkohan jotkut taikauskoiset käsitykset hyväksi kouluttamattomille ihmisille, jotka olisivat ehkä ilman niitä täysin ilman mitään mihin uskoa?

‘Abdu’l-Bahá vastasi, että taikauskoa on kahta laatua. Sellaista, joka on vahingollista ja vaarallista, ja sellaista, joka on vaaratonta ja vaikuttaa jollakin tavalla myönteisesti.

Oli esimerkiksi joitakin köyhiä, jotka uskoivat, että epäonni ja rangaistukset olivat miekkakätisen Suuren Enkelin aiheuttamia. Hän iski maahan varkaat, murhamiehet ja rikolliset.

He ajattelivat, että salamat olivat tämän enkelin aseita ja jos he tekisivät jotakin paha, salama iskisi heidät maahan. Tämä uskomus sai heidät pidättäytymään pahoista teoista.

Kiinalaisilla oli uskomus, että jos he polttavat joitakin papereita, tämä karkottaa paholaiset pois. Joskus he polttivat näitä papereita laivoilla matkustaessaan karkottaakseen paholaiset. Näin tehdessään he sytyttivät laivoilla tulipaloja ja tuhosivat monien elämän. Tämä oli vaarallinen ja harmia aiheuttava uskomus.

Elämä kuoleman jälkeen

Eräs nainen esitti kysymyksiä, jotka liittyivät tulevan elämän olosuhteisiin ja elämään kuoleman jälkeen. Hän sanoi menettäneensä hiljattain hyvin läheisen sukulaisen ja siksi miettineensä paljon

tätä asiaa. Monien mielestä uudelleen kohtaaminen rakkaiden poismenneiden ja uuteen elämään edenneiden kanssa voisi tapahtua vain pitkän ajan kuluttua. Hän halusi tietää, kohtaisiko ihminen aikaisemmin kuolleet välittömästi kuolemansa jälkeen.

‘Abdu’l-Bahá vastasi, että tämä riippuisi noiden kahden saavuttamasta asemasta. Jos molemmat olivat samalla tasolla, he voisivat päästä yhteyteen välittömästi kuoleman jälkeen. Kysyjä kysyi sitten, miten tällaisen kehityksen saisi aikaiseksi. ‘Abdu’l-Bahá vastasi, että jatkuvalla ponnistelulla, yrittämällä tehdä sen, mikä on oikein, ja kehittämällä henkisiä ominaisuuksia.

Kysyjä mainitsi myös, että oli olemassa monia toisistaan eriäviä mielipiteitä tulevan elämän laadusta. Joidenkin mielestä kaikilla olisi täsmälleen samat täydellisyydet ja hyveet ja kaikki olisivat tasa-arvoisia ja samanlaisia.

‘Abdu’l-Bahá sanoi, että erilaisuutta on ja saavutusten erilaisia asteita aivan kuin tässäkin maailmassa.

Sitten kysyttiin, miten olisi mahdollista tunnistaa erilaisia olemuksia ja henkilöitä, jos ei olisi aineellisia kehoja ja ympäristöä, ja kaikki olisivat samankaltaisia ja samalla olemisen tasolla.

‘Abdu’l-Bahá selitti, että jos useat ihmiset katsovat peiliin samalla hetkellä, he kaikki näkevät eri henkilöt, heidän erilaiset persoonallisuutensa ja liikkeensä. Peilin lasi, johon he katsovat, on yksi. Mielessäsi on erilaisia ajatuksia, mutta kaikki nämä ajatukset ovat erillään toisistaan ja erilaisia. Sinulla saattaa myös olla satoja ystäviä, mutta kun ajattelet heitä, et sekoita heitä mielessäsi toisiinsa. Kukin on erillinen ja erillään muista omine yksilöllisyyksineen ja luonteenpiirteineen.

Vastatessaan toisen henkilön kysymykseen hän sanoi, että jos kaksi ihmistä, aviomies ja vaimo esimerkiksi, ovat olleet täysin ykseydessä tässä elämässä ja heidän sielunsa kuin yhtä sielua, toisen kuoltua tämä sydämen ja sielun ykseys säilyy rikkumattomana.

Henkinen ihmissuhde

Syyskuun 28.päivän iltana ‘Abdu’l-Bahán seurassa oli useita vieraita.

Hän sanoi, että kaikki paikalla olijat olivat sisaria keskenään. Aineelliset ihmissuhteet katoavat, kaksi sisarta saattaa jopa olla vihamielisiä toisilleen, mutta henkinen side on ikuinen ja tuo mukanaan keskinäistä rakkautta ja palvelun henkeä.

Olkaa aina ystävällisiä kaikille ja suoja niille, joilla ei ole suoja.

Olkaa tyttäriä niille, jotka ovat teitä vanhempia.

Olkaa sisaria niille, jotka ovat kanssanne samanikäisiä.

Olkaa äitejä niille, jotka ovat teitä nuorempia.

Olkaa hoitajia sairaille, varainhoitajia köyhille, ja taivaallisen ruoan varasto nälkäisille.

Eräs Qazvinistä kotoisin oleva persialainen lääkäri sanoi, että idän ja lännen näin syvä yhdistyminen oli suuri Jumalan työ, ja meidän tulisi aina kiittää Jumalaa, että bahá’í-usko on tuottanut niin suurta sopusointua ja ykseyttä meidän välillemme. Tämän ‘Abdu’l-Bahán lännen vierailun tulos tulisi olemaan hyvin merkittävä.

Bahá’í-häät

‘Abdu’l-Bahán Lontoon vierailun loppuun tuli hyvin itämainen sävy. Kaksi persialaista nuorta oli pyytänyt hätä olemaan läsnä hääseremoniaansa. Morsian matkusti Bagdadista setänsä seurassa, tapaisi sulhasensa täällä ja menisi naimisiin ennen ‘Abdu’l-Bahán lähtöä. Morsiamen isä ja isoisä olivat olleet Bahá’u’lláhin seuraajia jo hänen karkotuksensa aikoina.

Emme halua muuttaa sulhasen kuvausta hääseremoniasta ja siksi laitamme sen painoon hänen omalla pelkistetyllä ja kauniilla kielellään kerrottuna. Saamme siitä lisää kuvausta ‘Abdu’l-Bahán läsnäolon laadusta, jota ilman ei saa kokonaista kuvaa hänen vierailustaan. Viittaamme siihen kunnioituksen asenteeseen, jolla ihmiset idässä hänen luonaan vieraillessaan kunnioittivat häntä ja pitivät häntä suurena opettajanaan. He nousivat aina ylös ja seisoivat päät kumartuneina milloin tahansa hän astui huoneeseen.

Mirzá Dáwúd kirjoittaa:

”Sunnuntaiaamuna lokakuun 1. päivänä 1911 A.D, joka vastaa Tishin 9. päivää 5972 heprealaista aikakautta, pääsivät Regina Núr Mahal Khánum ja Mirzá Yuhanna Dáwúd ‘Abdu’l-Bahán pyhään läheisyyteen. Olkoon elämäni uhrina Hänelle!

Otettuaan meidät vastaan ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Olette lämpimästi tervetulleita ja on ilo tavata teidät täällä Lontoossa.”

Katsoen minua hän sanoi: ”En ole koskaan vihkinyt ketään avioparia, paitsi omat tyttäreni, mutta koska rakastan teitä paljon, ja te olette suuresti palvelleet Abhá-valtakuntaa sekä tässä maassa että muissa maissa, toimitan teidän vihkiseremonianne tänään. Toivon, että molemmat jatkatte palvelun siunatulla polulla.”

Sitten, ‘Abdu’l-Bahá otti vastaan Núr Mahal Khánumin viereisessä huoneessa ja sanoi hänelle: ”Rakastatko sinä Mirzá Yuhanna Dáwúdia koko sydäimestäsi ja sielustasi?” Núr vastasi: ”Rakastan.”

Sitten ‘Abdu’l-Bahá kutsui minut luokseen ja kysyi saman kysymyksen eli ”Rakastatko sinä Núr Mahal Khánumia koko sydäimestäsi ja sielustasi?” Vastasin: ”Rakastan.” Palasimme yhdessä huoneeseen ja ‘Abdu’l-Bahá otti morsiamen oikean käden ja laitto sen sulhasen käteen ja pyysi meitä toistamaan hänen perässään: ”Teemme kaiken ollaksemme Jumalalle mieliksi.”

Istuimme alas ja ‘Abdu’l-Bahá jatkoi: ”Avioliitto on pyhä laitos ja sen solmimiseen rohkaistaan tässä siunatussa asiassa. Nyt te kaksi ette enää ole kaksi vaan yksi. Bahá’u’lláhin toive on, että kaikki ihmiset olisivat yksimielisiä ja pitäisivät toisiaan yhtenä suurena perheenä, jotta ihmiskunnan henki ei olisi jakautunut itseään vastaan.”

”Toiveeni on, että te olisitte siunattuja elämässänne. Auttakoon Jumala teitä palvelemaan arvokkaasti Abhá-valtakuntaa ja tulkoon teistä sen edistymisen väline. Tulkoon teille yhä enemmän iloa vuosien saatossa ja tulkoon teistä kukoistavia puita herkullisine ja tuoksuvine hedelmineen, jotka ovat palvelun polun siunauksia.”

Kun tulimme huoneesta, kaikki paikalle kokoontuneet ystävät sekä Persiasta että Lontoosta onnittelivat meitä osaksemme tulleesta suuresta kunniaista, ja ystävällinen emäntä kutsui meidät aterialle.

Kokoonnuimme hänen kanssaan pöydän ympärille. Aterian aikana yksi ystävästä kysyi ‘Abdu’l-Baháta, kuinka hän oli viihtynyt käynnillään Lontoossa, ja mitä mieltä hän oli englantilaisista. Minä olin tulkkina. ‘Abdu’l-Bahá vastasi: ”Olen viihtynyt Lontoossa todella hyvin ja ystävien säteilevät kasvot ovat ilahduttaneet sydäntäni. Minua houkutteli tänne heidän ykseytensä ja rakkautensa. Olemassaolon maailmassa ei ole voimakkaampaa magneettia kuin rakkauden magneetti. Nämä muuttamat päivät menevät ohi, mutta niiden merkityksen muistavat Jumalan ystävät kaikkina aikoina ja kaikissa maissa.

On eläviä maita ja kuolleita maita. Syyria menetti sivilisaationsa henkensä uneliaisuuden takia. Englantilaisten kansakunta on elävä, ja kun tänä henkisenä kevätaikana jumalallinen totuus tulee uusin voimin, englantilaisista tulee kuin hedelmällisiä puita ja pyhä henki saa heidät runsaaseen kukoistukseen. Silloin he eivät hyödy ainoastaan aineellisesti, vaan paljon merkittävämmällä tavalla, edistyen henkisesti, ja se saa heidät palvelemaan ansiokkaammin ihmisyyden maailmaa.”

Toinen henkilö kysyi, miksi kaikkien uskontojen opetukset on ilmaistu suurimmaksi osaksi vertauksin ja kielikuvin eikä ihmisten tavallisella kielellä?

‘Abdu’l-Bahá vastasi: ”Jumalalliset käsitteet ovat liian syvällisiä tavallisilla sanoilla ilmaistaviksi. Taivaalliset opetukset ilmaistaan vertauskuvin, jotta ne ymmärrettäisiin ja että ne säilyisivät tuleville aikakausille. Kun henkisesti virittyneet sukeltavat syvälle niiden merkitysten valtamereen, ne tuovat pintaan sisäisten merkitystensä helmet. Ei ole suurempaa mielihyvää kuin tutkia Jumalan sanaa henkisellä mielellä.

Jumalan opetusten päämäärä ihmiselle on se, että ihminen tuntisi itsensä ymmärtääkseen Jumalan suuruuden. Jumalan sana on sopusointua ja rauhaa. Jos menet Persiaan, jossa Abhán ystäviä on paljon, huomaat Jumalan työn ykseyttä edistävän voiman. He tekevät kaikkensa vahvistaakseen tätä ystävyys sidettä. Siellä erimaalaiset ihmiset kokoontuvat samaan kokoukseen ja resitoivat jumalallisia muistioita sopusointuisesti. Voisi ajatella, että he ovat samaa sukua. Emme pidä ketään muukalaisena, sillä Bahá’u’lláh on sanonut: ’Te olette kaikki yhden auringon säteitä, yhden puun hedelmiä ja yhden oksan lehtiä’. Me toivomme ihmisyyden todellista veljeyttä. Näin tulee olemaan ja se on jo alkanut. Ylistys olkoon Jumalan, auttajan, anteeksiantajan!”

Vierailu Bristoliin

‘Abdu’l-Bahá vietti syyskuun 23.-25. päivien viikonlopun Bristolissa, Cliftonin Vierasmajassa.

Ensimmäisenä iltapäivänä ollessamme matkalla hän sanoi pitävänsä kovasti Englannin maaseudusta ja ihaili satavuotiaita puita ja metsien ja laaksojen elävää vehreyttä. Ne olivat hyvin erilaista maisemaa verrattuna auringon polttamaan itään. ”Vaikka on syksy, tuntuu keväältä”, hän sanoi. Talot pienine maapaloineen muistuttivat ‘Abdu’l-Bahán mieleen Bahá’u’lláhin kirjoituksista kohdan, jossa hän viittasi siihen, että jokaisella perheellä olisi talo ja pala maata. ‘Abdu’l-Bahá vertasi maaseutua ihmisen sieluun ja kaupunkia ruumiiseen sanoen: ”Ruumis ilman sielua ei voi elää. On hyvä elää taivaan alla auringonpaisteessa ja raikkaassa ilmassa.” Nähdessään nuoren naisen ratsastavan hevosella hiukset valtoimenaan ja muutamia muita pyöräilevän ohi kenenkään vahtimatta, hän sanoi: ”Tämä on naisten aikakausi. Hänen tulee saada sama koulutus kuin veljensä ja nauttia samoista etuoikeuksista, sillä kaikki sielut ovat samanarvoisia Jumalan edessä. Sukupuolella, joka kuuluu aineellisen elämän tasolle, ei ole mitään yhteyttä hengen kanssa. Tänä henkisen heräämisen aikana maailma on tullut edistymisen polulle ja kehityksen kilpapakentälle, jossa hengen voima ylittää ruumiin voiman. Pian henki vallitsee ihmisyiden maailmaa.”

Illalla sähkötettiin terveisiä Teheranin bahá’ille ja ilmoitettiin heille ‘Abdu’l-Bahán olevan Bristolissa. Hän lähetti rakkaita terveisiä ja halusi heidän tietävän, että hän voi hyvin ja oli hyvillään voidessaan olla Cliftonin ystävien seurassa. Tämä sähke lähetettiin vastauksena Teheranista aiemmin tulleen sähkeelle, jossa sikäläiset ystävät onnittelivat Vierasmajan ystäviä ‘Abdu’l-Bahán tulevasta vierailusta.

Myöhemmin suurempaan kokoontumiseen saapui yhdeksänkymmentä ihmistä tapaamaan ‘Abdu’l-Baháta, joka puhui heille vaikuttavan rehellisesti.

‘Abdu’l-Bahá sanoi; ”Olette lämpimästi tervetulleita. Olen tullut kaukaa tapaamaan teitä. Ylistän Jumalaa, että neljäkymmentä vuotta odotettuani sain lopulta luvan tulla ja tuoda sanomani. Tämä kokous on hyvin henkinen. Läsä olevat ovat kääntäneet sydämensä Jumalaa kohti. He etsivät ja kaipaavat ilouutisia. Olemme kokoontuneet tänne hengen voimasta. Siksi sydämemme liikuttuvat kiitollisuudesta. ‘Lähetä valosi ja totuutesi, oi Jumala! Anna niiden johdattaa meidät pyhille vuorille!’ Virkistykäämme pyhistä lähteistä, jotka uudistavat maailman elämää! Niin kuin päivä seuraa yötä ja auringon laskun jälkeen tulee aamun sarastus, niin Jeesus Kristuskin ilmestyi tämän maailman taivaanrannalle niin kuin totuuden aurinko. Samoin kuin ihmiset – unohdettuaan Kristuksen opetukset ja Hänen esimerkinsä koko ihmiskuntaan kohdistuvasta rakkaudesta – väsyivät taas kerran aineellisiin asioihin, ja taivaallinen tähti loisti taas kerran Persiassa, uusi valaistus ilmaantui ja nyt laajenee suuri valo kaikkialle maailmaan.”

”Ihmiset pitävät omaisuutensa itsellään omana nautintonaan eivätkä jaa tätä Jumalan siunausta tarpeellisessa määrin muiden kanssa. Kevät muuttuu siten itsekkyyden ja itsekeskeytyksen talveksi. Jeesus Kristus sanoi: ‘Teidän täytyy syntyä uudelleen’ niin että taivaallinen elämä eläisi sisimmässänne uudestaan. Olkaa hyvántahtoisia kaikkia kohtaan ja palvelkaa toisianne. Rakastakaa ollaksenne oikeudenmukaisia ja luotettavia kaikissa toimissanne. Rukoilkaa aina ja eläkää elämänne niin, ettei suru pysty koskettamaan teitä. Katsokaa omaan rotuunne kuuluvia ihmisiä ja muun rotuisia ihmisiä kuin samaan elävään kokonaisuuteen kuuluvia, saman isän poikia. Näyttäkää omalla käyttäytymisellänne, että todellakin olette Jumalan kansaa. Silloin sodat ja kiistat loppuvat ja kaikkialle maailmaan leviää kaikkein suurin rauha.”

‘Abdu’l-Bahán vetäydyttyä lepäämään Tamaddun’ul-Mulk ja W.Tudor Pole pitivät lyhyet puheet, joissa he kertoivat uskollisten ystävien marttyyrikuolemista Persiassa, ja mainitsivat erityisesti

korkea-arvoisen runoilija Qurratu’l-’Aynin.

Seuraavana päivänä oli aurinkoinen sunnuntai ja ‘Abdu’l-Bahá meni ystävien kanssa ajelulle ja kävelemään harjanteille. Jälkeenpäin hän kutsui talon palvelijat kokoon, puhui heille työn arvokkuudesta ja kiitti heitä heidän palvelustaan, ja antoi jokaiselle muiston vierailustaan. Hän kävi kaikkialla Vierastalossa ja pyhitti sen keskuksesi kaikkialta maailmasta tuleville pyhiinvaeltajille ja sanoi, että siitä tulisi todellinen Levähdysten Talo.

Kolmannen päivän aamuna anglikaanisen kirkon kaniikki tapasi hänet aamiaisella. Hän sanoi kirjoituksissa Jeesuksen sanoneen: ”Kuinka vaikeaa onkaan rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.” Hän mainitsi, että vain silloin, kun todellinen etsijä havaitsee, että juuri kiintymys aineelliseen estää häntä löytämästä henkistä perintöään, astuu hän mielellään luopumisen polulle. Silloin rikas jakaa mielellään aineellisen omaisuutensa tarvitsevien kanssa. ‘Abdu’l-Bahá vertasi edessään olevaa yksinkertaista tarjoilua vauraiden kalliisiin juhla-aterioihin. Rikkaiden hän sanoi liian usein istuvan juhliksaan ja unohtavan nälkäisten suuret joukot.

Hän joudutti kuulihoitoaan levittämään valoa omissa kodeissaan niin, että lopulta tuo valo valaisisi koko paikkakunnan.

‘Abdu’l-Bahá palasi sitten Lontooseen. Ne, joilla oli ollut etuoikeus tavata hänet, toivoivat vilpittömästi, että hänen seuraajansa muissa maissa olisivat tietoisia siitä, kuinka suuresti Cliftonin asukkaat arvostivat hänen vierailuaan ja näkivät hänen voimansa ja rakkautensa.

Byfleetissä

Iltapäivällä syyskuun 9. päivänä joukko työssäkäyviä naisia Passmore Edwardin työkeskuksesta oli viettämässä lomaa neiti Schepelin ja neiti Bucktonin luona Vannersissa, Byfleetissä, joka sijaitsi noin kolmenkymmenen kilometrin päässä Lontoosta. Heillä oli etuoikeus päästä tapaamaan ‘Abdu’l-Bahá. He kirjoittivat lyhyen selostuksen hänen puheistaan omaa itseään varten. Seuraava on ote heidän selostuksestaan.

Kokoonnuimme hänen ympärilleen ikkunan viereen. Yksi ryhmän jäsen, joka oli sairastunut, sai häneltä erityisen kauniin tervehdyksen. ‘Abdu’l-Bahá aloitti sanomalla istuutuessaan: ”Oletteko iloisia?” ja meidän kasvoistamme varmasti näkyi, että olimme. Sitten hän sanoi: ”Rakastan teitä kaikkia, te olette kuningaskunnan lapsia, ja olette Jumalan hyväksymiä. Vaikka ehkä olettekin köyhiä täällä, olette rikkaita kuningaskunnan aarteista. Minä olen köyhien palvelija. Muistattehan, mitä Hänen Pyhyytensä Jeesus sanoi: ’Autuaita ovat köyhät!’ Vaikka kaikki maailman kuningattaret olisivat kokoontuneet tänne, en olisi yhtään iloisempi!”

‘Abdu’l-Bahá tiesi, että meillä oli yhteinen kassa, jonka varoista yritimme auttaa meitä huonommassa asemassa olevia. Kohta hän nousi ja sanoi: ”Olette minulle rakkaita. Tahdon tehdä jotakin hyväksenne! En voi valmistaa teille ruokaa. Aiemmin hän oli nähnyt meidän työskentelevän kiireisesti keittiössä. ”Mutta tässä on teille vähän kassanne.” Hän meni kunkin luo piirissä, hymyili ystävällisesti, kätteli jokaista, ja tervehti jokaista persiankielisellä tervehdyksellä: ”Alláh’u’Abhá!”

Myöhemmin hän käveli kylällä, ja joukko köyhiä lapsia tuli hänen luokseen, äitejä sairaiden pienokaisten kanssa ja työttömiä miehiä. Hän jutteli heidän kaikkien kanssa tulkin välityksellä. Teeaikaan muut ystävät liittyivät seuraamme. ‘Abdu’l-Bahá piti Vannersin puutarhatuvasta, pienestä hedelmätarhasta ja ruusuista. Hän sanoi: ”Tämä on kuin persialainen puutarha. Ilma on hyvin puhdasta.”

Lähtiessään Lontooseen hän ojensi jokaiselle sinipunaisen keto-orvokin puutarhasta ja hyvästeli uudelleen ja uudelleen sanoen ”Goodbye” englanniksi.

Syyskuun 28. päivänä ‘Abdu’l-Bahá vieraili uudelleen Vannersissa, pienessä maatalossa vanhan kuninkaallisen kuningas Edward II ajalta olevan kartanon mailla. Hän tuli autolla Lontoosta, yöpyi talossa, ja palasi takaisin toisen päivän iltana.

‘Abdu’l-Bahá hämmästyí suuresti ajomatkan aikana nähdessään partiopoikaosaston marssivan tiellä. Kun hänelle kerrottiin partiopojilla olevan tunnussanoina ”Ole valmis”, ja yhtenä lakinaan päivittäinen hyvä teko, ja että jotkut näistä pojista olivat sammuttaneet tulipalon ja auttaneet hiljattain rautatiellä tapahtuneen onnettomuuden yhteydessä, hän sanoi: ”Tästä olen hyvin iloinen.”

Saapuessaan Vannersiin hän kohtasi suuren, merkillisen erilaisista ihmisistä koostuvan joukon, joka oli kokoontunut portin luo toivottamaan hänet tervetulleeksi. Ihmisiä oli hyvin köyhistä varakkaisiin, jotka olivat ajaneet autoillaan maaseutupaikoistaan. Suuri joukko seurasi häntä, ja niin monta kuin suinkin mahtui sulloutui puutarhaan ja istuutui hänen ympärilleen. Hiljaisuus oli hyvin vaikuttavaa. Sama tarkkaavaisuus ja innokkuus kuunnella huomattiin ihmisten joukossa joka kerta, kun ‘Abdu’l-Bahá ilmaantui kylään.

Ilmaistuaan ilonsa siitä, että oli heidän seurassaan, hän alkoi puhua vastaten kysymykseen läntisen sivilisaation monimutkaisuudesta.

Ihmisen vankeus

‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Ylellisyydet katkaisevat yhteydessä olemisen vapauden. Ihminen, joka on halujensa vankilassa, on aina onneton, kuningaskunnan lapset ovat katkaisseet halujensa kahleet. Katkaiskaa kahleenne ja etsikää henkistä iloa ja valaistusta. Sitten, vaikka kuljettekin maan päällä, näette itsenne olevan jumalallisen taivaanrannan tasolla. Tämä on mahdollista vain ihmiselle. Katsoessamme ympärillemme näemme kaikkien muiden olevan kiinni ympäristössään.”

”Lintu on vankina ilmassa ja kala meressä. Vain ihminen on erilainen ja sanoo luonnolle: ”Minä teen sinusta palvelijan! Minä voin hallita sinua!” Hän ottaa esimerkiksi sähkön ja nerokkuutensa avulla vangitsee sen ja tekee siitä mahtavan valaisevan voiman ja yhteydenpitovälineen tuhansien kilometrien päähän. Mutta ihminen itse saattaa joutua keksintöjensä vangiksi. Hänen todellinen uudesti syntymisensä tapahtuu, kun hän vapautuu kaikista aineellisista asioista. Sillä vain se on vapaa, joka ei ole halujensa vanki. Silloin hän on, Jeesuksen sanojen mukaan, pyhän hengen vanki.”

Jumalan voima

Eräs ystävä kysyi ‘Abdu’l-Baháalta, kuinka pitkälle ihminen voi päästä itsessään olevassa Kristus-tietoisuudessa, josta pyhä Paavali puhuu kirkkauden toivona. ‘Abdu’l-Bahá kääntyi näyttäen iloiselta ja tehden vaikuttavan eleen sanoi: ”Jumalan armo ja voima ovat rajattomat jokaista ihmistä kohtaan. Miettikäämme, mikä elähdyttävä voima Kristuksella oli Hänen ollessaan maan päällä. Katsokaa Hänen opetuslapsiaan! He olivat köyhiä ja sivistymättömiä miehiä. Karskeista kalastajista Hän teki mahtavan Pietarin ja köyhästä kyläläistytöstä Magdaleenasta Hän teki ihmisen, jossa on tunnettu voimastaan koko maailmassa tänä päivänä. Monia kuningattaria on hallinnut, ja heidät muistetaan vain historian päivämääristä, eikä heistä tiedetä mitään muuta. Mutta Maria Magdaleena on suurempi kuin kukaan heistä. Juuri hänen rakkautensa vahvisti opetuslapsia silloin, kun heidän uskonsa heikkeni. Sitä, mitä hän teki maailmalle, ei voi mitenkään mitata. Katsokaa, mikä taivaallinen voima syntyi hänessä Jumalan voimasta!”

Innoittuneet sanansaattajat

‘Abdu’l-Baháalta kysyttiin, oliko välttämätöntä, että ajoittain tulee uusia profeettoja. Eikö maailma erilaisten tapahtumien tuloksena kehittyisi ymmärtämään Jumalan täydellisesti? ‘Abdu’l-Bahá vastasi: ”Ihmiskunta tarvitsee yleismaailmallisen liikkeellepanevan voiman innoittamaan sitä. Jumalasta lähtöisin oleva sanansaattaja, joka saa suoraan avun Jumalalta, tuo yleismaailmallisia tuloksia. Bahá’u’lláh nousi kuin valo Persiassa ja nyt tuo valo laajenee koko maailmaan.”

Tätäkö tarkoitetaan Kristuksen toisella tulemisella? ”Kristus on jumalallisen todellisuuden ilmentymä, yksi ydinolemus ja taivaallinen todellisuus, jolla ei ole alkua eikä loppua. Sillä on ulkoinen olemus, ilmestyminen, nousu ja ilmaisija sekä tapahtumapaikka kussakin ajanjaksossa.”

Ne, jotka ovat ‘Abdu’l-Bahán seurassa huomaavat, että usein, puhuttuaan kauan vakavasti ihmisten kanssa, hän joskus yhtäkkiä kääntyy ja kävelee pois ollakseen yksin. Tällaisina hetkinä kukaan ei seuraa häntä. Tuona päivänä, lopetettuaan puheensa ja mentyään hedelmätarhan portista kylälle, kaikkia hämmästytti hänen vapaa ja arvokas kävelyensä, jota eräs amerikkalaisista ystävistämme on kuvaillut kuin paimenen tai kuninkaan kävelyksi.

Hänen mennessään ohi ryysyiset lapset kokoontuivat tusinoittain hänen ympärilleen ja pojat tervehtivät häntä arvokkaasti niin kuin koulussa oli opetettu. He näyttivät vaistomaisesti tunnistavan hänen olemuksensa suuruuden. Hämmästyttävää oli myös hyvin karskien miesten hiljaisuus silloin, kun ‘Abdu’l-Bahá tuli paikalle. Yksi köyhä kulkuri huudahti: ”Hän on hyvä ihminen”, ja lisäsi: ”Oi, miten hän on kärsinyt!”

Hän huomioi erityisesti sairaat, raajarikkoiset ja huonosti ravitut lapset. Pienokaisiaan kantavat äidit seurasivat häntä ja eräs ystävä selitti, että tämä korkea-arvoinen vieras oli tullut merten takaa Pyhästä Maasta, jossa Jeesus oli syntynyt.

Kaiket päivät hyvin erilaiset ihmiset kokoontuivat portin luo voidakseen nähdä hänet ja yli kuusikymmentä ihmistä saapui autolla tai polkupyörällä Vannersiin tapaamaan häntä. Monet toivoivat saavansa esittää hänelle kysymyksiä joistakin erityisistä aiheista. Heidän joukossaan oli

kirkonmiehiä useista kirkkokunnista, poikakoulun rehtori, parlamentin jäsen, lääkäri, kuuluisa poliittinen kirjailija, yliopiston apulaisrehtori, useita lehtimiehiä, tunnettu runoilija ja lontoolainen tuomari.

Hänet tullaan muistamaan kauan siitä, kun hän istui kaarevan ikkunan luona iltapäivän auringossa käsivartensa erään ryysyisen, mutta hyvin onnellisen pienen pojan hartioilla. Poika oli tullut pyytämään ‘Abdu’l-Baháta kolikkoa rahalippaaseensa ja vammaisen äitinsä avustamiseen. Samaan aikaan hänen ympärillään huoneessa oli miehiä ja naisia keskustelemassa koulutuksesta, sosialismista, parlamentin uudistuslaista sekä sukellusveneiden ja langattoman viestinnän yhteydestä uuteen aikaan, johon ihmiset olivat astumassa.

Illan aikana vasta-avioitunut nuoripari kylästä pyysi päästä hänen luokseen. He olivat lukeneet joitakin bahá’í-kirjoja. He astuivat ujesti sisään, mies vaimonsa edellä. ‘Abdu’l-Bahá nousi tervehtimään heitä ja kutsui heidät istumaan muiden seuraan. Hän puhui heille vakavasti avioliiton pyhydestä, todellisen liiton kauneudesta ja pienen lapsen ja hänen kasvattamisensa tärkeydestä. Ennen heidän lähtöään hän siunasi heitä ja kosketti persialaisella hajuvedellä heidän hiuksiansa ja otsaa.

Kasvatus

‘Abdu’l-Bahá painotti paljon kasvatusta. Hän sanoi: ”Tytön kasvatus on tärkeämpää nykyään kuin pojan, sillä tyttö on tulevaisuuden ihmisten äiti. Kaikkien velvollisuus on huolehtia lapsista. Niiden, joilla ei ole lapsia, tulisi mikäli mahdollista ottaa vastuulleen jonkun lapsen kasvattaminen.”

Köyhien tilanne maaseutukylissä ja Lontoossa huolestutti ‘Abdu’l-Baháta. Vakavassa keskustelussa erään seurakunnan kirkkoherran kanssa ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Mielestäni Englanti on hereillä. Täällä on henkistä elämää. Mutta teidän köyhänne ovat niin kovin köyhiä! Näin ei pitäisi olla. Toisaalta teillä on vaurautta ja suurta ylellisyyttä. Toisaalta jotkut ihmiset elävät äärimmäisessä köyhyydessä ja puutteessa. Tämä elämän suuri vastakkaisuus on yksi tämän valistuneisuuden ajan sivistyksen häpeäpilkku.”

”Teidän täytyy kiinnittää huomionne vakavammin köyhien tilanteen parantamiseksi. Älkää olko tyytyväisiä ennen kuin kustakin huolehtimisenne kohteesta on tullut kuin perheen jäsen. Pitäkää jokaista heistä kuin isänänne tai veljenänne tai sisarenanne, äitinänne tai lapsenanne. Jos voitte saavuttaa tämän, ongelmanne häviävät ja tiedätte, mitä tehdä. Näin opetti Bahá’u’lláh.”

Sydämen muutos

Eräälle henkilölle, joka puhui ihmisten omistamisen halusta ja toisaalta pinnan alla olevasta vahvasta työväenluokan tyytymättömyydestä, ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Taisteleminen ja voiman käyttö, vaikkakin oikean asian puolesta, eivät tuo hyviä tuloksia. Sorrettujen, joilla on oikeus puolellaan, ei tule ottaa oikeutta voiman käytöllä. Paha vain jatkuisi. Sydänten täytyy muuttua. Rikkaiden täytyy haluta luovuttaa omastaan! Ihmisen elämän pitäisi olla kuin liekki, joka lämmittää kaikkia sen lähelle tulevia. Henkisesti heränneet ovat kuin loistavia soihtuja Jumalan silmissä. He antavat valoa ja lohtua lähimmäisilleen.”

Kun ‘Abdu’l-Baháalta kysyttiin, pitikö hän englantilaisten käytöstä epäkohteliaana ja kömpelönä verrattuna itämaisten käytökseen, hän vastasi, ettei hän ollut sitä mieltä. Kun kansakunta kasvaa henkisesti, käytöstävät muuttuvat.

Kristus ja Bahá’u’lláh

Eräs ystävä kysyi, millaisia Bahá’u’lláhin opetukset olivat verrattuna Kristuksen opetuksiin. ”Ne ovat samanlaisia”, vastasi ‘Abdu’l-Bahá. ”Perusta on sama ja temppeli sama. Totuus on yksi eikä siinä ole ristiriitaisuuksia. Jeesuksen opetukset ovat tiivistetyssä muodossa. Vielä nykyäänkin ovat monet ihmiset eri mieltä siitä, mitä Hän sanoi. Hänen opetuksensa ovat kuin kukka nupussaan. Nyt nuppu avautuu kukaksi! Bahá’u’lláh on laajentanut ja saanut opetukset käymään toteen ja soveltanut ne yksityiskohtaisesti koko maailmaan.”

”Bahá’iden joukossa ei ole eristyneitä ja erakkoja. Ihmisen täytyy työskennellä kanssaihmistensä kanssa. Jokaisella tulisi olla ammatti tai koulutus, olipa hän rikas tai köyhä. Ja tässä ammatissa hänen tulee palvella ihmiskuntaa. Tällainen palvelu on Jumalan palvelemisen korkein aste.”

Taide

Taiteilija kysyi häneltä: ”Onko taide arvokas ammatti?” ‘Abdu’l-Bahá kääntyi häneen päin innokkaasti ja sanoi: ”Taide on Jumalan palvomista.”

Näyttelijä mainitsi teatterintaiteen ja sen vaikutuksen. ”Teatteritaide on äärettömän tärkeää”, sanoi ‘Abdu’l-Bahá. ”Sillä on menneisyydessä ollut suuri kasvatuksellinen voima, ja niin tulee olemaan uudelleen.” Hän kuvaili, kuinka hän nuorena poikana oli nähnyt näytelmän Alin petos ja kärsimys, ja kuinka se oli vaikuttanut häneen niin syvästi, että hän itki, eikä voinut nukkua moneen yöhön.

Symbolit

Joku halusi tietää, oliko hyvä tapa käyttää symboleja, esimerkiksi ristiä. Hän vastasi: ”Te käytätte ristiä muistona, ja se keskittää ajatuksenne. Sillä ei ole mitään taikavoimaa. Bahá’it käyttävät usein kiveä, johon on kaiverrettu korkein nimi. Kivessä ei ole taikavoimaa, se on muistuttaja ja seuralainen. Jos aiot ryhtyä johonkin itsekkäästi tai hätääntyneenä, ja satut katsomaan sormusta kädessäsi, muistat ja muutat mielesi.”

Esperanto

Eräs ystävä kysyi Bahá’u’lláhin ennustuksesta Paratiisi-muistiosta, jossa mainitaan yleismaailmallisen kielen luominen tulevaisuudessa. Kysyjä halusi tietää, olisiko tuo valittu kieli esperanto?

”Kaikki rakkaus ja ponnistelu, jota esperanton luomiseen on käytetty, ei mene hukkaan”, hän vastasi, ”mutta kukaan yksittäinen ihminen ei voi luoda yleismaailmallista kieltä. Kaikkia maita edustavan

neuvoston täytyy valita se, ja siinä täytyy esiintyä sanoja eri kielistä. Sen sääntöjen täytyy olla hyvin helppoja, eikä siinä tule olla sääntöjen poikkeuksia. Ei myöskään sukua eikä ylimääräisiä ja ääntymättömiä kirjaimia. Kaikkea ilmaista täytyy vastata vain yksi sana. Arabian kielessä on satoja kamelia tarkoittavia sanoja! Kaikkien maiden kouluissa opetetaan kunkin maan äidinkieltä sekä yleismaailmallista kieltä.”

Tolstoi

Sama kysyjä sanoi: ”Olen lukenut paljon Tolstoita ja näen vastaavuutta hänen ajatuksissaan ja teidän. Yhdessä kirjassaan Tolstoi puhuu elämän arvoituksellisuudesta ja kuvailee sitä, miten elämä menee hukkaan yrittäessämme etsiä Avainta. Mutta Tolstoi jatkaa ja sanoo: ’Persiassa on mies, jolla on salaisuuden avain.’ ”

”Kyllä”, sanoi ‘Abdu’l-Bahá, ”sain kirjeen Tolstoilta, jossa hän sanoi, että hänen toiveenaan on kirjoittaa kirja Bahá’u’lláhista.”

Parantaminen

Eräs parantamisesta kiinnostunut ystävä lainasi Bahá’u’lláhin sanoja: ”Jos joku on sairas, menköön hän parhaan lääkärin luo.”

‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”On vain yksi parantava voima – Jumala. Parantuminen tapahtuu sydämen luottavaisuuden myötä. Tämän tilan jotkut saavuttavat lääkkeillä, pulvereilla ja lääkäreiden avulla. Toiset terveydenhoidon, paastoamisen ja rukouksen avulla. Toiset taas intuitiivisen ymmärryksen avulla.”

Toisessa tilaisuudessa ‘Abdu’l-Bahá sanoi tähän aiheeseen liittyen: ”Kaikki, mitä näemme ympärillämme, on ajatuksen tulosta. Yrtin tai kivennäisaineen ominaisuus vaikuttaa ihmisen kehoon ja muuttaa sen olotilan.” Keskustelu siirtyi sitten oppineeseen selostukseen Aristoteleen filosofiasta.

Kuolema

Eräs ystävä kysyi: ”Millaisin odotuksin ihmisen pitäisi suhtautua kuolemaan?”

‘Abdu’l-Bahá vastasi: ”Millä tavalla suhtaudumme minkä tahansa matkan päätökseen? Toivoen ja odotuksella. Näin on myös tämän maallisen matkan päättymisen laita. Tulevassa maailmassa ihminen huomaa olevansa vapaa niistä monista heikkouksista, joista hän kärsi tämän elämän aikana. Ne, jotka ovat kuolleet, ovat aivan omassa elinpiirissään. Se ei ole irrallaan meidän elämämme piiristä. Heidän työnsä, kuningaskunnan työ, on myös meidän työtämme. Mutta se on pyhitetty siitä, mitä kutsumme ’ajaksi ja paikaksi.’ Aika täällä mitataan auringolla. Kun ei ole enää auringon nousua eikä laskua, tuon kaltaista aikaa ei enää ole. Niillä, jotka ovat siirtyneet tuonpuoleiseen, on erilaiset ominaisuudet kuin niillä, jotka ovat yhä täällä. Kuitenkaan minkäänlaista todellista eroa ei ole.

Rukouksessa tapahtuu sielujen kohtaaminen, elinpiirien lähentyminen. Rukoile heidän puolestaan niin kuin hekin rukoilevat sinun puolestasi! Silloin, kun et sitä tiedä ja sinulla on vastaanottavainen asenne, he voivat herättää ajatuksiasi jostakin, jos olet esimerkiksi vaikeuksissa. Näin tapahtuu joskus unessa, mutta mitään olevaisuuden maailman kaltaista kohtaamista ei ole! Sillä, mikä vaikuttaa fyysiseltä kohtaamiselta, on eri selitys.”

Kysyjä huudahti, ”Mutta minä olen kuullut äänen!” ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Kyllä, se on mahdollista, kuulemme ääniä selvästi unissamme. Mutta et kuullut fyysisellä korvallasi. Edesmenneiden henki on vapautunut aistien olemassaolosta, eivätkä he käytä aineellisia tapoja. Näitä tärkeitä asioita ei ole mahdollista ilmaista ihmiskielellä. Ihmisen kieli on kuin lasten kieli, ja selitykset johtavat usein harhaan.”

Eräs läsnäolija kysyi, miksi rukoillessa ja mietiskellessä sydän taipuu usein vaistomaisesti pyytämään apua joltakin edesmenneeltä ystävältä tuonpuoleisessa.

‘Abdu’l-Bahá vastasi: ”Jumalan luomakunnan laki on, että heikko pyytää apua vahvalta. Ne, joiden puoleen käännyt, saattoivat olla Jumalan voiman välittäjiä sinulle jopa elämäsi aikana. Mutta yksin Pyhä Henki on se, joka vahvistaa kaikkia ihmisiä.” Eräs ystävä viittasi Jeesuksen keskusteluun Mooseksen ja Eliaan kanssa vuorella, josta ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Uskolliset saavat aina vahvistusta Korkeuksien Sotajoukkojen läheisyydestä. Korkeuksien Sotajoukoissa ovat Jeesus, Mooses, Elias ja Bahá’u’lláh sekä muita yleviä sieluja. Siellä ovat myös marttyyrit.”

Kun häneltä kysyttiin, onko eläimellä persoonallisuutta kuoleman jälkeen, ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Mitä kehittyneimmälläkään koiralla ei ole ihmisen kuolematonta sielua. Silti koira on täydellinen omassa asemassaan. Et riitele ruusupuun kanssa, koska se ei osaa laulaa!”

Todellinen bahá’í

Eräs modernin kriittisen historian tutkimuksen opiskelija kysyi ‘Abdu’l-Baháalta, olisiko hänen hyvä jatkaa siinä kirkossa, jossa hän oli ollut koko elämänsä ajan ja jonka kieli oli hänelle täynnä merkitystä. ‘Abdu’l-Bahá vastasi: ”Älä erkane siitä. Tiedä tämä. Jumalan Valtakunta ei ole missään yhteisössä. Monet etsijät tutustuvat moniin yhteisöihin niin kuin matkailija kulkee kaupunkien läpi, kunnes saapuu määränpäähänsä. Jos kuulut jo johonkin yhteisöön, älä jätä veljiäsi. Voit olla bahá’í-kristitty, bahá’í-vapaamuurari, bahá’í-juutalainen tai bahá’í-muslimi. Luku yhdeksän sisältää luvut kahdeksan ja seitsemän ja kaikki muut luvut, eikä kiellä yhtäkään niistä. Älä ole levoton tai syrji ketään sanomalla ’Hän ei ole bahá’í!’ Hänet tullaan tuntemaan hänen teoistaan. Bahá’íden kesken ei ole salaisuuksia. Bahá’í ei kätke mitään.”

Opetusten levittäminen

Kun eräs amerikkalainen kysyi: ”Mikä on paras tapa opettaa?”, hän vastasi: ”Tekojen avulla. Tämä tapa on mahdollista kaikille, ja tekoja ymmärtävät kaikki. Liittykää yhteen niiden kanssa, jotka työskentelevät köyhien, heikkojen ja epäonnisten auttamiseksi. Näin olisi hyvä. Sanallinen opettaminen edellyttää viisaan lääkärin taitoa. Hän ei tarjoa apua niille, jotka eivät halua hoitoa. Älä pakota apuasi niille, jotka eivät sitä tarvitse. Opettaminen ei sovi kaikille.”

Seuraava tapaus osoittaa, miten ‘Abdu’l-Bahá huomioi toiset ihmiset. Kuultuaan, että jotkut hänen ystäviään olivat tulleet Lontoosta ja päättäneet yöpyä kylässä voidakseen olla hänen seurassaan. ‘Abdu’l-Bahá kutsui heidät vieraikseen majataloon. Hän huolehti heidän mukavuudestaan tarkastamalla henkilökohtaisesti heidän huoneensa, sillä yöt olivat jo kylmiä.

Brooklands

Toisen päivän aamuna naapuri lähetti autonsa ja kysyi ‘Abdu’l-Baháalta, haluaisiko hän viedä vieraansa Brooklandsin lentokentälle. Vaikka oli tuulista, eräs lentäjä oli kentällä. Kun hän kuuli, kuka vieras oli, hän tarjoutui pitämään pienen lentonäytöksen. ‘Abdu’l-Bahá lähti ystäviensä seurasta ja käveli radan keskelle ja seisoi siellä yksin katsellen lentokoneen lentävän laajoja kaaria yläpuolellaan.

Eräs hindu opetteli lentämään tässä lentokoulussa. Hän liittyi ‘Abdu’l-Bahán ystävien seuraan ja kysyi: ”Kuka on tuo mies itämaisessa asussa?”

Kun hänelle kerrottiin, hän huudahti: ”Ahaa, minä tunnen hänen opetuksensa hyvin. Olen opiskellut niitä”, ja meni sitten välittömästi ‘Abdu’l-Bahán luo.

He juttelivat keskenään jonkun aikaa arabiaksi. Nuori mies näytti olevan valtavan iloinen saadessaan olla ‘Abdu’l-Bahán seurassa. Myöhemmin hän kertoi kaivanneensa tätä hetkeä useita vuosia.

Teetä juotiin yhdessä ulkona. ‘Abdu’l-Bahá ja nuori hindu istuivat paikalle tuotujen pitkien penkkien päädyssä ja juttelivat iloisesti kaikkien kanssa.

‘Abdu’l-Bahá huomasi kahden lentäjän painivan keskenään kentällä. Kun he lopettivat, hän meni heidän luokseen taputtaen käsillään ja huutaen englanniksi, ”Bravo! Bravo! Tuo on hyvää liikuntaa!”

Palattuaan Egyptiin ‘Abdu’l-Bahá lähetti ystävällisen viestin Byfleetin ystäville ja sanoi, ettei koskaan unohtaisi heitä.

Päiviä Lontoossa

‘Abdu’l-Bahán vieraillessa Cadogan Gardensissa ihmisiä tuli paikalle kaiken päivää ja joka päivä aamuvarhaisesta iltaan saakka. Tulijat toivoivat saavansa etuoikeuden tavata häntä ja kuunnella hänen puhuvan. Tuon vieraanvaraisen talon pöydän ympärillä kokoonnuttiin useita kertoja ja sadat ihmiset saatiin tuntemaan olonsa tervetulleeksi. Monet tulivat ilman kutsua ja ketään ei kielletty saapumasta. Heidän joukossaan oli useiden kirkkokuntien papistoa, parlamentin jäseniä, virkamiehiä ja kirjailijoita.

Vieraat eivät olleet vain englantilaisia. Monet persialaiset olivat matkustaneet Teheranista ja muista idän kaupungeista tapaamaan vapaasti henkilöä, jota oli niin kauan pidetty pois heidän luotaan vankeudessa.

Erään japanilaisen julkaisun päätoimittaja muutti matkareittiään paluumatkallaan Tokioon voidakseen viettää illan ‘Abdu’l-Bahán luona, ja zarathustralainen lääkäri Bombaysta tuli myös

vierailemaan iltamyöhällä ennen paluutaan Intiaan.

Naisen työ

‘Abdu’l-Bahán kiinnostus naisten työtä ja kehitystä kohtaan on tunnettua. Häntä tapaamaan saapuneita tunnettuja henkilöitä olivat mm. Annie Besant, Teosofisen Yhteisön puheenjohtaja, useiden naisasiajärjestöjen johtohenkilöitä, siviili- ja hyväntekeväisyysjärjestöjen työntekijöitä ja useiden naisten yliopistojen rehtoreita sekä naislääkäreitä.

Innokas naisasianainen oli vieraana, ja niinpä syntyi vireä keskustelu, jonka kaikki läsnäolijat tulevat muistamaan. Huone oli täynnä miehiä ja naisia, monet persialaiset istuivat tuttua arvokkuuttaan ilmaisten lattialla.

‘Abdu’l-Bahá vertasi ensin yleisellä tasolla idän ja lännen naisten erilaista asemaa. Hän kuvaili, miten monin tavoin idän naisilla oli parempi asema kuin länsimaisilla sisarillaan. Sitten hän kääntyi vieraansa puoleen ja kysyi: ”Voitko kertoa, miksi uskot, että naisilla pitäisi olla oikeus äänestää?”

Vastaus: ”Minä uskon, että ihmiskunta on jumalallinen ihmiskunta ja sen täytyy nousta yhä ylemmäs, mutta se ei voi liittää vain yhden siiven varassa.” ‘Abdu’l-Bahá ilmaisi pitävänsä vastauksesta, ja vastasi sitten hymyillen: ”Mutta mitä tehdä, kun yksi siipi on toista vahvempi?” Vastaus: ”Sitten heikompa siipeä täytyy vahvistaa, sillä muuten lento tulee aina olemaan vaivalloista.”

‘Abdu’l-Bahá hymyili ja kysyi: ”Mitä sanot, jos todistan sinulle, että nainen on vahvempi siipi?”

Vastaus tuli samaan iloiseen tapaan: ”Ansaitset ikuisen kiitollisuuteni!” ja sai koko seurueen nauramaan.

‘Abdu’l-Bahá jatkoi sitten vakavoituen: ”Nainen on todellakin tärkeämpi ihmisrodulle. Hänellä on raskaampi taakka ja suurempi työ. Verratkaa kasvi- ja eläinkuntaa. Taatelinviljelijä arvostaa eniten hedelmää kantavaa palmua. Arabi tietää tamman jaksavan pitkän matkan paremmin. Leijonanmetsästäjä pelkää enemmän naarasleijonaa kuin urosta, koska se on vahva ja peloton!”

”Aivojen koko ei todistetusti mittaa paremmuutta. Nainen on miestä vahvempi siveellisessä rohkeudessa. Hänellä on myös erityisiä kykyjä hallita vaara- ja kriisitilanteita. Tarvittaessa hänestä voi tulla soturi.”

Zenobia

‘Abdu’l-Bahá kysyi seurueeltaan, muistivatko he tarinan Zenobiasta ja Palmyran tuhosta. Sitten hän jatkoi tehden käsillään hänelle luonteenomaisia vakavia ja yksinkertaisia eleitä:

”Muinoin oli antiikin Syriassa kuvernööri, jolla oli kaunis ja älykäs vaimo. Hän oli niin kyvykäs, että kuvernöörin kuoltua hänestä tehtiin hallitsija. Maa kukoisti hänen ohjauksessaan, ja miehet ajattelivat hänen olevan miestänsä parempi hallitsija. Jonkun ajan kuluttua Rooman legioonat valtasivat maan, mutta uudelleen ja uudelleen hallitsija ajoi heidät pois suurella voimalla ja

väkivallalla. Hän päästi kauniit hiuksensa valloilleen ja ratsasti itse armeijansa eturivissä tulipunaaisessa viitassa päässään kultainen kruunu ja kädessään kaksiteräinen miekka. Rooman keisari veti sitten joukkonsa viidestä muusta provinssista kukistaakseen hänet. Pitkän ja rohkean taistelun jälkeen Zenobia vetäytyi Palmyran kaupunkiin, jota hän vahvisti mahtavilla linnoituksilla, ja kesti siellä piiritystä neljä kuukautta keisarin ollessa kykenemätön ajamaan häntä asemistaan. Linnoituksen seinien sisälle varastoitu ruoka loppui lopulta ja hänen kansalaisiaan runteleva nälkä ja rutto pakottivat hänet antautumaan.”

”Keisari ihaili suuresti tätä suurenmoista naista hänen rohkeutensa ja kestävyytensä takia ja pyysi häntä vaimokseen. Mutta Zenobia kieltäytyi sanoen, ettei koskaan voisi ottaa miehekseen kansansa vihollista. Tästä keisari raivostui ja vannoi saavansa hänet nöyrytymään. Hän otti Zenobian mukaansa laivoillaan Roomaan. Keisarin Roomaan palaamisen kunniaksi järjestettiin riemusaatto, ja kadut olivat täynnä ihmisiä. Ensin saattueessa tulivat norsut, norsujen jälkeen tulivat kamelit, niiden jälkeen tiikerit ja leopardit ja leopardien jälkeen tulivat apinat, ja lopuksi, apinoiden jälkeen käveli Zenobia kultainen kahle kaulansa ympärillä. Kuitenkin hän kulki pää pystyssä ja oli tiukan päättäväinen. Mikään ei murtaisi hänen henkeään! Hän kieltäytyi tulemasta keisarinnaksi, joten hänet heitettiin vankityrmään, ja lopulta hän kuoli.”

‘Abdu’l-Bahá lopetti kertomuksensa. Huoneeseen laskeutui hiljaisuus, ja se rikkoutui vasta jonkun ajan kuluttua.

Toisessa tilaisuudessa ‘Abdu’l-Bahá sanoi ympärillään olleelle ystäväjoukolle: ”Yleensä naisilla on tänä aikana vahvempi ymmärrys uskonnosta kuin miehillä. Naisen intuitio on tarkempi, hän on vastaanottavaisempi ja hän on älykkäämpi. Tulee päivä, jolloin nainen väittää olevansa mieheen verrattuna ylivoimainen.”

”Naista on aina kiitetty uskollisuudestaan. Kristuksen kärsimyksen jälkeen opetuslapset itkivät, ja suru lannisti heidät. He luulivat, että kaikki toivo oli mennyt ja Jumalan asia kerta kaikkiaan menetetty, kunnes Maria Magdaleena tuli heidän luokseen ja vahvisti heitä sanoen: ’Suretteko meidän Herramme ruumista vai Hänen henkeään? Jos surette Hänen henkeään, olette väärässä, sillä Jeesus elää! Hänen henkensä ei koskaan jätä meitä!’ Siksi Marian viisauden ja rohkaisun avulla Kristuksen uskonto säilyi kaikille tuleville päville. Marian intuitio auttoi häntä ymmärtämään henkisen totuuden.”

‘Abdu’l-Bahá lisäsi sitten: ”Mutta Jumalan silmissä sukupuolella ei ole merkitystä. Se mies tai nainen, joka on lähimpänä Jumalaa, on suurin.”

Eräänä aamuna tullessaan huoneeseen ‘Abdu’l-Bahá katsoi ympärilleen ja sanoi: ”On aivan kuin ihme, että olemme täällä yhdessä. Ei ole rodullisia, poliittisia tai isänmaallisia siteitä. Meitä vetävät yhteen Bahá’u’lláhin sanat, ja samaan tapaan kaikki maailman rodut tulevat yhdistymään. Olkaa varmoja tästä!”

Todellinen bahá’í

”En ole koskaan kuullut Bahá’u’lláhista”, sanoi nuori mies. ”Vasta hiljattain luin tästä liikkeestä, mutta ymmärrän ‘Abdu’l-Bahán tehtävän maailmassa ja haluan oppia. Olen aina uskonut ihmisten

veljeyden olevan lopullinen ratkaisu kansallisiin ja kansainvälisiin vaikeuksiin.”

”Ei ole merkitystä, oletko koskaan kuullut Bahá’u’lláhista vai et”, kuului vastaus. ”Ihminen, joka elää elämänsä Bahá’u’lláhin opetusten mukaan, on jo bahá’í. Toisaalta ihminen saattaa kutsua itseään bahá’iksi vaikka viisikymmentä vuotta, mutta jos hän ei elä bahá’í-opetusten mukaista elämää, hän ei ole bahá’í. Ruma saattaa sanoa olevansa komea, mutta hän ei petä ketään. Tummaihoisen saattaa sanoa olevansa valkoinen, mutta hänkään ei petä ketään, ei edes itseään!”

Rauhan tuleminen

”Millaisen tapahtumaketjun kautta”, jatkoi kysyjä, ”tämä rauha perustetaan maailmaan? Tuleeko se yhdellä kertaa sen jälkeen, kun yleismaailmallisesti julistetaan totuus?”

”Ei, se tulee asteittain”, sanoi ‘Abdu’l-Bahá. ”Kasvi, joka kasvaa liian nopeasti, kestää vain lyhyen aikaa. Te olette minun perheeni”, ja hän katsoi hymyillen ympärilleen, ”minun uudet lapseni! Jos perhe elää ykseydessä, saadaan suurenmoisia tuloksia. Kun piiriä laajennetaan ja kaupunki elää syvässä sopusoinnussa, yhä suurenmoisempia tuloksia seuraa. Ja jos maanosassa vallitsee täydellinen ykseys, se yhdistää kaikki muut maanosat. Silloin koittaa suurimpien tulosten aika, sillä kaikki maapallon asukkaat kuuluvat samaan kotimaahan.”

Puhdas sydän

Kun ‘Abdu’l-Bahá kysyttiin, mitä puhdas sydän tarkoittaa, hän sanoi: ”Puhdas sydän on se, joka on täysin irti itsekkyydestä. Olla epäitsekäs on olla puhdas.”

Todellinen henkisyys

Eräänä aamuna ‘Abdu’l-Bahá alkoi heti puhua liittyttyään etsijöiden seuraan. Hän sanoi: ”Kiitos Jumalan tämä vuosisata on loistava vuosisata. Lisääntyköön rakkaus joka päivä. Sytyttäköön se tulen, joka sytyttää kynttilän pimeyteen, kuin Jumalan lahjan ja armon.”

”Tietäkää, oi te, joilla on sisäistä näköä, että todellinen henkisyys on kuin puhdasvetinen järvi, joka heijastaa taivaallisia asioita. Sillä sellaista oli Jeesuksen Kristuksen henkisyys. On myös toisenlaista henkisyyttä, joka on kuin kangastus, joka näyttää henkiseltä, mutta ei sitä ole. Sen, mikä on todella henkistä, täytyy valaista polkua Jumalan luo, ja sen tulee näkyä teoissa. Emme voi pitää henkisyyteen kutsua todellisena, jos ei ole tuloksia. Henki on todellista, ja kun henki kussakin meissä pyrkii yhdistymään suureen henkiseen todellisuuteen, sen täytyy antaa elämää. Jeesuksen ajan juutalaiset olivat kuin kuolleita, eikä heillä ollut todellista elämää. Jeesus itse asiassa puhalsi uuden hengen heidän ruumiisiinsa. Katsokaa, mitä on saatu aikaan siitä lähtien!”

Tiedon täytyy toteutua toiminnassa

Erään tunnetun järjestön edustaja puhui järjestönsä kokouksista, joiden tarkoituksena oli tutkia totuuden olemusta, ja ‘Abdu’l-Bahá sanoi: ”Tiedän teidän työstänne. Pidän sitä suurenmoisena. Tiedän, että teidän toiveenne on palvella ihmiskuntaa ykseyden viirin alla. Mutta järjestön jäsenten täytyy varoa sen jäämistä pelkäksi keskusteluksi. Katsokaa ympärillenne. Kuinka paljon komiteoita on muodostettu, ja hetken toimittuaan ne ovat kuolleet! Komiteat ja järjestöt eivät voi luoda tai antaa elämää.

Ihmiset kokoontuvat yhteen ja puhuvat, mutta yksin Jumalan sanalla on kylliksi voimaa saada aikaan tuloksia. Miettikää hetken ajan: ette kävisi kauppaa keskenänne, jos ette saisi siitä tuloa tai mitään hyötyä! Katsokaa Kristuksen seuraajia. Heidän voimansa johtui heidän uskonsa palavuudesta ja heidän teoistaan. Kaikista ponnistuksista täytyy tulla tuloksia, muuten ponnistus ei ole todellista. Teistä täytyy tulla ihmisyyden maailman sytyttäjiä. Tämä on erehtymätön todiste ja merkki onnistumisesta. Kaikki kehitys riippuu kahdesta tekijästä, tiedosta ja käytännön teoista. Hankkikaa ensin tietoa, ja kun olette vakuuttuneita tiedosta, tuokaa se käytännön tasolle. Kerran eräs oppinut mies matkusti tapaamaan minua saadakseen siunaukseni. Hän sanoi tuntevansa ja ymmärtävänsä bahá’í-opetukset. Kun sanoin hänelle, että hän saisi pyhän hengen siunaukset heti kun hänellä olisi vastaanottavainen asenne niiden vastaanottamiseen, hän sanoi, että hänellä on aina vastaanottavainen asenne.

”Mitä sinä tekisit, jos yhtäkkiä löisin sinua?” kysyin häneltä. Hän suuttui heti ja käveli vihasena ympäri huonetta.

Hetken kuluttua menin hänen luokseen, tartuin hänen käsivarteensa ja sanoin: ’Mutta sinunhan pitäisi vastata hyvällä pahaan. Kunnioitanpa minä sinua tai halveksin, sinun tulisi kuitenkin totella uskontosi opetuksia. Nyt vain luet niitä. Muista Jeesuksen sanat: ’ensimmäinen teistä on viimeinen, ja viimeinen teistä ensimmäinen.’ Mies kääntyi, antoi minulle kättä ja lähti pois. Olen myöhemmin kuullut monista hänen tekemistään hyvistä teoista.”

Kun ‘Abdu’l-Baháta kutsuttiin profeetan nimellä, hän vastasi: ”Nimeni on ‘Abdu’l-Bahá, Jumalan Palvelija” (kirjaimellisesti, Kunnian Orja.)*

Verratkaa: - ”Nimeni on ‘Abdu’l-Bahá. Todellisuuteni on ‘Abdu’l-Bahá. Ja koko ihmisrodun palveleminen on ikuinen uskontoni. ‘Abdu’l-Bahá on Kaikkein Suurimman Rauhan viiri. Hän on Kuningaskunnan airut, jotta hän voisi herättää ihmiset idässä ja lännessä. Ystävyyden ääni, Totuuden ääni, ja sovinnon ääni, joka elävöittää kaikki seudut. Mitään muuta nimeä tai arvonimeä hänellä ei tule koskaan olemaan paitsi ‘Abdu’l-Bahá. Tämä on toiveeni. Tämä on Ylin korkeuteni. Oi te Jumalan ystävät! ‘Abdu’l-Bahá on palvelun ilmentymä, ei Kristus. Hän on Ihmisyyden Palvelija, ei johtaja. Kutsukaa ihmisiä ‘Abdu’l-Bahán Palvelun asemaan eikä hänen Kristusmaisuuhteensa.” (Kirjeestä New Yorkin ystäville, 1. tammikuuta 1907.)

Vierailu kaupunginjohtajan luona

Kaupunginjohtaja oli toivonut ‘Abdu’l-Bahán vierailevan luonaan eräänä aamuna hänen virka-asunnossaan. Keskustelu koski pääasiassa suurten kaupunkien yhteiskunnallisia oloja, ja ‘Abdu’l-Bahá sanoi Lontoon olevan hänen näkemistään kaupungeista parhaiten järjestetty.

Hän sanoi: ”Jokainen kadulla kävelevä ihminen on vapaa aivan kuin hän olisi omassa kuningaskunnassaan. Lontoossa on kirkas henkinen valo. Oikeudenmukaisuuden eteen ponnistellaan kunnolla ja tässä maassa laki on sama köyhille ja rikkaille.” Hän oli hyvin kiinnostunut kuulemaan vankien hoidosta heidän vapautuessaan vankilasta ja sanoi sellaisen maan olevan onnellinen, jossa viranomaiset olivat kuin isiä ihmisille.

Ennen lähtöään Lontoosta ‘Abdu’l-Bahá kävi itälontoolaisessa sairaalassa ja tapasi siellä erään nuoren kirjailijan, joka oli vakavasti sairas. Kirjailija oli hartaasti toivonut tapaavansa hänet.

Joitakin henkilökohtaisia luonteenpiirteitä

‘Abdu’l-Bahán luonteessa on eräs piirre, jota ei ole painotettu, ja jota ilman kuva hänestä ei ole kokonainen. Hänen olemuksessaan ja käytöksessään oli huomiota herättävää arvokkuutta, jota kevensi ajoittain hienovarainen ja hienotunteinen huumori, joka oli sekä tarttuvaa, teeskentelemätöntä että ilahduttavaa.

‘Abdu’l-Bahán viettäessä viimeistä iltapäiväänsä Lontoossa eräs toimittaja kysyi häneltä hänen tulevaisuuden suunnitelmistaan. ‘Abdu’l-Baháta ympäröi silloin suuri joukko ystäviä, jotka olivat tulleet hyvästelemään häntä. Silloin vastauksena toimittajan kysymykseen ‘Abdu’l-Bahá vastasi täydellisellä englannilla aikovansa vierailla Pariisissa ja mennä sieltä Alexandriaan. Lehdistön edustaja ilmaisi yllätyksensä kuullessaan hänen virheettömän englannin ääntämisensä. Silloin ‘Abdu’l-Bahá lähti marssimaan edes taas kukkien tuoksuista huonetta, ja hänen itämainen asunsa oli merkillinen vastakohta nykyaikaiseen ympäristöön nähden. Samalla hän lausui kuulijoiden iloksi sarjan vaikeita englanninkielisiä sanoja ja sanoi nauraen lopuksi: ”Puhunpa tässä hyvin vaikeita englantilaisia sanoja.” Sitten hetkeä myöhemmin hän muuttui hyvin vakavaksi jälleen. Hän pystyi olemaan sekä hyvin vakava että iloinen.

Hän oli esittänyt pyynnön, että keneltäkään ei evättäisi pääsyä hänen luokseen. Oli kuitenkin eräs henkilö, joka oli turhaan yrittänyt päästä tapaamaan häntä. Hänen saapumisensa oli torjuttu jonkun syyn takia. Mies kirjoitti sydäntä särkevän kirjeen osoittaen, että hän koki olevansa torjuttu. Kirjeen käänsi persialainen kääntäjä. ‘Abdu’l-Bahá pani heti takin ylleen ja kääntyen ovea kohti sanoi hyvin surullisena: ”Erästä ystävääni on pahoin loukattu, ja olen hyvin surullinen. Menen ulos yksin.” Sitten hän juoksi kiireesti portaat alas. Silloin näki selvästi, miten hyvin nimi ”Mestari” sopi hänelle.

Toinen unohtumaton piirre oli hänen asenteensa lapsiin, joita tuotiin hänen luokseen. Hän piti monet puheensa käsivarsi lapsen olkapäiden ympärillä.

Hän ojensi vanhempia näin: ”Kasvattakaa tämä lapsi hyvin. Ponnistelkaa kaikin tavoin, että hän saa parasta, mihin teillä on varaa, jotta hän saa kaiken hyödyn tästä loistavasta aikakaudesta. Tehkää kaikkenne rohkaistaksenne hänen henkisyttään.”

Eräs, joka pyrki päästä tapaamaan ‘Abdu’l-Baháta, näki hänen isällisen myötätuntoisuutensa.

Puhuessaan omasta ja muiden rakkaudesta ‘Abdu’l-Baháta kohtaan, hän sai seuraavan vastauksen: ”Tiedän, että rakastatte minua, näen sen. Rukoilen, että pysytte vahvoina uskossa ja palvelette sitä, ja että teistä tulee Bahá’u’lláhin uskollisia palvelijoita. Vaikka lähdenkin pois, olen aina teidän luonanne.” Nämä sanat lausuttiin hyvin rakastavasti ja myötätuntoisesti ja vaikeudet ymmärtäen. Puhuessaan näin ‘Abdu’l-Bahá piti tuon henkilön kättä kädessään. Lopulta hän otti henkilön kasvot käsiinsä ja suuteli hellästi nuoren miehen otsaa. Tämä tunsi löytäneensä isän ja ystävän.

Hyvästit

‘Abdu’l-Bahán Lontoon-vierailun viimeisenä aamuna monet ystävät olivat kokoontuneet sekä Cadogan Gardensiin että asemalle hyvästelemään häntä. Eräs zarathustralainen lääkäri piti talossa vaikuttavan ja mielenkiintoisen tilaisuuden. Hän lähetti huolellisesti laaditun sähköisen eräälle ystävälle Bombayhin sanoen: ”‘Abdul-Bahá on sytyttänyt totuuden soihdun jälleen idässä ja lännessä.” Ystäviensä kehotuksesta tämä henkilö oli tuonut mukanaan harvinaisen hajuveden pyhää öljyä, jolla hän voiteli ‘Abdu’l-Bahán pään ja rinnan. Sen jälkeen hän kätteli kaikkia läsnäolijoita. Sitten hän asetti ‘Abdu’l-Bahán kaulaan ja harteille upean ruusunnupuista ja kieloista tehdyn kukkaköynnöksen.

Viimeisen vilahduksen ‘Abdu’l-Bahásta ystävät näkivät Victoria-asemalla. Kunnioitusta herättävät kasvot ja hahmo näkyivät junan ikkunassa, josta hän katsoi ystäviä hyväntahtoinen ja hyvin hellä ilme kasvoillaan.

‘Abdu’l-Bahán haastattelusta Weekly Budget -lehdelle 23. syyskuuta

1911

Kokemuksia neljäkymmenen vuoden vankeusajasta

Eräässä asunnossa Cadogan Gardensissa istuu henkisesti valaistunut itämainen henkilö, jonka saapuminen hiljattain Lontooseen sai idän ja lännen jälleen kohtaamaan.

‘Abdu’l-Bahán toiminta on johtanut jo tuhansien englantilaisten naisten ja miesten kohtaamisiin kaikkialta idästä olevien ihmisten kanssa. He ovat ottaneet toisiaan kädestä vilpittömästi ja veljellisessä rakkaudessa, joka on aivan erilaista kuin päinvastaiset kyynisten runoilijoiden ja filosofien teorit. Se perustuu keskinäiselle auttamiselle, ystävyydelle ja Jumalan palvelemiselle.

Suurin osa ‘Abdu’l-Bahán elämästä on kulunut itämaisessa vankilassa. Hän kesti tämän mielihyvin mielummin kuin kielsi uskonsa. Yksi tuon uskon opetuksista on sielujen ehdoton tasa-arvoisuus, johon eivät vaikuta fyysisen olemuksen erilaisuus kuten sukupuoli tai ihonväri. Hän ei tunnista muunlaisia luokkaeroja paitsi ne, mitä luovat palvelu ja veljellisen rakkauden henki. Tällaisista ja muista samankaltaisista opetuksista häntä pidettiin vankina neljäkymmenen vuoden ajan Akkon kaupungin linnoituksessa Palestiinassa. Kun pyysin saada tavata häntä, minua pyydettiin saapumaan

aikaisin. Tulin siis kello yhdeksältä aamulla. ‘Abdu’l-Bahälle, joka nousee kello neljä, oli jo puolenpäivän aika. Hän oli jo tavannut 18 ihmistä ennen aamupalaansa kello 6.30.

Monia kieliä puhuvia ja eri kansallisuuksia edustavia ihmisiä odotti häntä olohuoneessa.

Istuimme piirissä vastapäätä ‘Abdu’l-Bahata, joka kysyi, oliko kenelläkään mitään kysymyksiä. Minä sanoin, että päätoimittajani oli lähettänyt minut kysymään jotakin hänen vankilaelämästään. ‘Abdu’l-Bahá kertoi välittömästi ja pelkistetysti hyvin merkittävän tarinan.

”Yhdeksänvuotiaana lähdin isäni Bahá’u’lláhin kanssa karkotusmatkalle Bagdadiin. Mukaamme lähti seitsemänkymmentä isäni seuraajaa. Tämän karkotusmääräyksen, joka tuli järjestelmällisen vainon jälkeen, oli tarkoitus tukahduttaa Persiasta se, mitä viranomaiset pitivät vaarallisena uskontona. Bahá’u’lláh perheineen ja seuraajineen karkotettiin, ja he joutuivat matkustamaan paikasta toiseen. Kun olin noin kaksikymmentäviisivuotias, meidät siirrettiin Konstantinopolista Adrianopoliin, ja sieltä sotilassaattueessa Akkon kaupunkilinnostukseen, jossa meidät vangittiin ja jossa meitä vartioitiin tarkkaan.”

Ensimmäinen kesä

”Meillä ei ollut mitään yhteyttä ulkomaailmaan. Jokaisen leivän leikkasi vartija auki, jotta hän näkisi, oliko sisällä viestiä. Kaikki, jotka uskoivat bahá’íden Sanansaattajaan, lapset, miehet ja naiset, vangittiin meidän kanssamme. Meitä oli sataviisikymmentä kahdessa huoneessa, eikä kenelläkään ollut oikeutta poistua, lukuun ottamatta neljää henkilöä, jotka kävivät basaarissa joka aamu vartioituina. Ensimmäinen kesä oli hirvittävä. Akko on kuumetautia täynnä oleva kaupunki. Sanottiin, että jos lintu yrittäisi lentää kaupungin yli, se putoaisi kuolleena maahan. Ruoka oli huonoa eikä sitä ollut riittävästi, vesi nostettiin kuumetaudin saastuttamasta kaivosta ja ilmasto ja olosuhteet olivat sellaiset, että jopa kaupungin paikalliset asukkaat sairastuivat. Monet sotilaat menehtyivät ja vartijoistamme kahdeksan kymmenestä kuoli. Ankara kuumuus, malaria, lavantauti ja punatauti tarttuivat vankeihin, joten kaikki, miehet, naiset ja lapset, olivat kaikki sairaita yhtä aikaa. Ei ollut lääkäreitä, lääkkeitä, ei kunnon ruokaa, eikä minkäänlaisia hoitokeinoja.”

”Minä valmistin keittoa ihmisille, ja koska minulla oli paljon kokemusta, tein hyvää keittoa”, sanoi ‘Abdu’l-Bahá nauraen.

Tässä vaiheessa eräs persialainen selitti minulle, että johtui ‘Abdu’l-Bahán valtavasta kärsivällisyydestä, auttavaisuudesta ja kestävyydestä, että häntä aina kutsuttiin ”Mestariksi”. Pystyi helposti tuntemaan hänen mestarin ominaisuutensa hänen äärimmäisessä vapautuneisuudessaan ajasta ja paikasta, ja täydellisessä irrottautuneisuudessaan kaikesta, mitä jopa turkkilainen vankila hänen osakseen toi.

Olosuhteet paranevat

”Kahden vuoden mitä tiukimman vankeuden jälkeen minulle annettiin lupa etsiä talo, että saatoimme asua vankilan muurien ulkopuolella, mutta kuitenkin linnoituksen sisällä. Monia seuraajia tuli Persiasta liittyäkseen joukkoomme, mutta heille ei annettu lupaa. Kului yhdeksän vuotta. Joskus olosuhteemme olivat paremmat ja joskus taas paljon huonommat. Kaikki riippui kuvernööristä – jos hän oli hyväsydäminen ja lempeä, hän antoi meille luvan lähteä linnoituksesta, ja päästi uskovat vapaasti vierailemaan talossamme. Mutta kun kuvernööri oli jyrkempi, ylimääräisiä vartijoita määrättiin luoksemme, ja usein pyhiinvaeltajat, jotka olivat tulleet kaukaa, käännytettiin pois.”

Sain myöhemmin tietää eräältä persialaiselta, joka näinä ankarina aikoina asui ‘Abdu’l-Bahán talossa, että Turkin hallitus ei pystynyt ymmärtämään sitä, että englantilaisten ja amerikkalaisten vierailijoiden kiinnostus oli puhtaasti henkistä eikä poliittista. Usein näiltä pyhiinvaeltajilta evättiin lupa tulla tapaamaan häntä, ja usein koko matka Amerikasta palkittiin vain vilauksella ‘Abdu’l-Bahásta vankilan ikkunassa.

Hallitus luuli, että Bábin hauta, vaikuttavan näköinen rakennus Karmel-vuorella, oli linnoitus, joka oli rakennettu amerikkalaisten rahoilla, ja että sitä aseistettiin ja varustettiin salaa. Epäluulo kasvoi jokaisen uuden tulijan myötä ja tuloksena oli lisää vakoojia ja vartijoita.

‘Abdu’l-Ḥamídin Komitea

”Vuotta ennen ‘Abdu’l-Ḥamídin vallasta syöksemistä hän lähetti Akkoon hyvin röyhkeän, petollisen ja loukkaavan tutkintakomitean. Komitean puheenjohtaja oli yksi kuvernöörin virkailijakunnan jäsenistä Arif Bey, ja hänen kanssaan tuli kolme armeijan arvojärjestykseltään eritasoista komentajaa.

Heti tulonsa jälkeen Ari Bey alkoi arvostella minua ankarasti ja yritti saada tarpeeksi vahvoja todisteita minua vastaan voidakseen lähettää minut Fizániin tai syöstäkseen minut mereen. Fizán on karavaaniasema Tripolin rajalla, jossa ei ole taloja eikä vettä. Akkosta matka sinne kestää kuukauden kamelireittiä pitkin.

Komitea lähetti hakemaan minua kertomaan, mitä minulla oli sanottavaa itseni puolustukseksi, ja kaksi kertaa lähetin vastauksen: ”Tiedän tarkoituksenne, minulla ei ole mitään sanottavaa.”

Tämä raivostutti Arif Beytä niin, että hän julisti palaavansa Konstantinopoliin ja tuovansa takaisin tullessaan Sulttaanilta määräyksen hirtättä minut Akkon portilla. Hän ja hänen komiteansa lähtivät laivalla raporttinsa kanssa, jossa oli seuraavat syytökset: ”‘Abdu’l-Bahá perustaa uutta valtiota, jonka kuningas hänestä tulee. ‘Abdu’l-Bahá on nostamassa uuden uskonnon viiriä. ‘Abdu’l-Bahá on rakentanut tai rakennuttanut linnoituksen Haifaan, naapurikylään, ja on ostamassa kaikki linnoitusta ympäröivät maa-alueet.”

Suunnilleen näihin aikoihin Italian konsulin lähettämä italialainen laiva ilmestyi satamaan. Suunnitelman mukaan minun pitäisi paeta sillä yöllä. Akkon bahá’ít rukoilivat minua lähtemään, mutta minä lähetin kapteenille viestin: ’Báb ei paennut. Bahá’u’lláh ei paennut. Minä en pakene. Niinpä laiva purjehti pois odotettuaan kolme päivää ja kolme yötä.

Juuri sulttaanin tutkimuskomitean ollessa kotimatallaan ammuttiin ensimmäinen kranaatti ‘Abdu’l-Hamidin leiriin ja ensimmäisellä vapauden aseella ammuttiin hirmuvallan kotiin. Se oli Jumalan ase”, sanoi ‘Abdu’l-Bahá valloittavasti hymyillen.

”Kun komitea ehti Turkin pääkaupunkiin, heillä oli kiireellisempää ajateltavaa. Kaupunki oli sekasorron ja kapinan vallassa ja komitea ja hallituksen virkakunta määrättiin tutkimaan kapinaa. Sillä aikaa perustettiin perustuslaillinen hallitus eikä ‘Abdu’l-Hamidille annettu mitään mahdollisuutta toimia.”

Vapaus

”Nuorturkkilaisten saavutettua voiton, jonka oli saanut aikaan Yhtenäisyyden ja Kehityksen Yhteisö, kaikki Ottomaanien valtakunnan poliittiset vangit vapautettiin. Tapahtumat veivät kahleet kaulaltani ja asettivat ne Hamidin kaulaan. ‘Abdu’l-Bahá tuli ulos vankilasta ja ‘Abdu’l-Hamid meni sisään!”

”Miten komitealle kävi?” kysyi joku, rikkoen syvän hiljaisuuden, joka vallitsi kuunnellessamme tämän hyytävän historian sivun kertomista. ”Arif Bey ammuttiin kolmella luodilla”, jatkoi ‘Abdu’l-Bahá. ”Kenraali joutui maanpakoon, seuraava arvojärjestyksessä kuoli, ja kolmas pakeni Kairoon, jossa hän pyysi ja sai apua bahá’ilta.”

”Kerrotko meille, miltä sinusta tuntui vankina ollessasi ja miltä vapaus tuntuu?” minä kysyin. ”Olemme iloisia, että olet vapaa.”

”Kiitos”, hän sanoi ystävällisesti, ja jatkoi:

”Vapaus ei ole paikasta riippuva asia. Se on mielentila. Olin kiitollinen vankilasta ja vapauden puute oli minusta miellyttävää, sillä nuo päivät kuluivat palvelun polulla, äärimmäisten vaikeuksien ja koettelemusten keskellä, jotka kantoivat hedelmää ja tuloksia.”

”Ellei ihminen hyväksy hirveitä vaikeuksia, hän ei saavuta vapautta. Minulle vankila on vapautta, huolet ovat minulle lepoa, kuolema on elämää, ja olla halveksittu on kunniaa. Siksi olin onnellinen koko vankeudessa oloni ajan. Kun ihminen vapautuu oman itsensä vankilasta, on se todellista vapautta, sillä se on pahempi vankila. Kun tällainen vapautuminen tapahtuu, silloin ihmistä ei voi ulkonaisesti vangita. Kun jalkani laitettiin jalkapuhun, sanoin vartijalle, ’Et voi vangita minua, sillä täällä minulla on valoa, ilmaa, leipää ja vettä. Tulee aika, kun ruumiini on maassa, eikä minulla ole valoa, ilmaa eikä ruokaa tai vettä, mutta silloinkaan en ole vankilassa,’ Koettelemukset, joita ihmiskunnalle joskus tulee keskittävät tietoisuuden rajoituksiin, ja tämä on todellista vankeutta. Vapautuminen tulee, kun tekee tahdosta oven, jota kautta hengen vahvistukset tulevat.”

Tämä kuulosti niin vanhalta teologialta, että nykyaikainen puoleni alkoi epäillä, voiko ponnistelu korvata kurinalaisuuden. ”Mitä tarkoitat hengen vahvistuksilla?”

”Hengen vahvistukset ovat kaikkia niitä voimia ja lahjoja, joita toisilla on syntyessään (ja joita ihmiset joskus kutsuvat nerokkuudeksi), mutta joita saavuttaakseen toisten täytyy ponnistella suurella tuskalla ja vaivalla. Vahvistukset tulevat sille miehelle ja naiselle, joka hyväksyy elämänsä säteilevästi alistuen.”

Säteilevä alistuvuus – se oli ominaisuus, joka yhtäkkiä innosti meitä kaikkia ‘Abdu’l-Bahán hyvästellessä meitä.

Oli uskomaton kokemus kuunnella ihmistä, joka oli käynyt läpi neljäkymmenen vuoden vankeusajan, ja joka julisti ”Ei ole muuta vankeutta kuin oman itsen vankila.” Siitä sai ajatuksiinsa varmuutta tämän itämaisen valkeaan viittaan pukeutuneen viestintuojan näyttäessä tietä ulos, ei ”kieltämyksen”, vaan ”irrottautuneisuuden” polkua. Säteilevä alistuvuus oli loistava polku ulos ”suuremmasta oman itsen vankilasta”, kuten ‘Abdu’l-Bahá niin kauniisti puki sanoiksi nuo kalterit, jotka pidättivät meitä omasta täyttymyksestämme.

Isabel Fraser

Rakastavat hyvästit

Lontoosta lähdettyään ja viettäessään kaksi kuukautta Pariisissa ‘Abdu’l-Bahá lähetti usein kirjeitä englantilaisille ystävilleen, joista jotkut saapuivat nauttimaan tapaamisista Pariisissa. Aleksandriaan lähtönsä aattona hän jätti seuraavan varoittavan jäähyväiskirjeen englantilaisille ja ranskalaisille.

”Työskennelkää”, hän sanoi hellittämättömästi, ”yleismaailmallisen rauhan päivän edestä. Ponnistelkaa aina, jotta olisitte yhdistyneitä. Teidän menetelmänne täytyy olla ystävällisyys ja rakkaus palvelun polulla.”

”Jätän hyvästit Ranskan ja Englannin ihmisille. Olen hyvin iloinen heistä. Opastan heitä vahvistamaan päivä päivältä rakkauden ja ystävyyden sidettä tämän tähden – että heistä tulisi yhden kansakunnan myönteinen ruumiillistuma. Että he yhdistyisivät yleismaailmalliseen veljeyteen varjellakseen ja suojellakseen kaikkien idän kansakuntien etuja ja oikeuksia. Että he nostaisivat jumalallisen oikeudenmukaisuuden viirin. Että he kohtelisivat kutakin kansakuntaa perheenä, johon kuuluu yksittäisiä Jumalan lapsia, ja tietäisivät, että Jumalan silmissä kaikkien oikeudet ovat samanarvoisia. Sillä olemme kaikki yhden Isän lapsia. Jumalalla on rauha kaikkien lastensa kanssa. Miksi heidän sitten pitäisi kiistellä ja sotia keskenään? Jumala antaa hyvyytensä sataa, miksi sitten tämän maailman asukkaat olisivat keskenään epäystävällisiä ja julmia?”

”Rukoilen puolestanne, että valaistuisitte ikuisuuden valolla.”

Terveiset ‘Abdu’l-Bahálta Pariisista Lontooseen lokakuussa 1911

Kerrottu Rouva Enthovenille kerrottavaksi edelleen ystäville, ja nyt ulkomuistista kirjoitettu.

‘Abdu’l-Bahá lähetti terveisensä kaikille pyytäen kaikkia vahvistamaan edelleen uskoaan ja rohkeutta sen julistamiseen.

Hän puhui paljon siitä, miten Englannin ilmapiiri oli miellyttänyt häntä. Hän sanoi, että englantilaisissa ihmisissä oli tahdonvoimaa ja vakautta, josta hän piti ja jota hän ihaili. Heissä oli rehellisyyttä ja rehtiyyttä. He olivat hitaita aloittamaan uutta, mutta aloittaessaan he aloittivat vain,

koska heidän ajatustensa ja terveen järkensä mukaan asia oli järkevä.

Englantilaiset kansakuntana olivat miellyttäneet häntä suuresti.

Uskovien täytyy, hän lisäsi, näyttää uskonsa jokapäiväisessä elämässään niin, että maailma näkee valon loistavan heidän kasvoiltaan. Iloiset ja onnelliset kasvot piristävät ihmisiä heidän matkallaan. Jos olet surullinen ja tapaat nauravan lapsen, nähdessään surulliset kasvosi hän lopettaa naurunsa eikä tiedä miksi. Kuinka auringon kimmellystä arvostetaankaan pimeänä päivänä. Olkoot uskovien kasvot siis hymyilevät loistaen kuin auringonpaiste pimeydessä. Loistakoot totuuden ja rehellisyyden valo heistä niin että kaikki, jotka heidät näkevät, tietävät, että heidän sanaansa sekä työssä että vapaa-aikana voi luottaa.

Unohtakaa oma itsenne ja työskennelkää koko ihmisrodun hyväksi. Muistakaa aina, että teette työtä maailman hyväksi, ette kaupunkinne tai edes maanne hyväksi. Sillä kaikki ovat sukua, ja jokainen maa on kuin teidän oma maanne.

Muistakaa ennen kaikkea Bahá’u’lláhin opetus koskien juoruamista ja sopimatonta puhetta muista. Muista kerrotut asiat ovat harvoin myönteisiä. Hiljaisuus on varmintä. Jopa hyvän puhuminen voi olla vahingollista, jos se puhutaan vääränä hetkenä tai väärälle ihmiselle.

Lopulta ‘Abdu’l-Bahá lähetti terveisensä ja siunauksensa kaikille ja vakuutti minulle ajattelevansa meitä kaikkia ja rukoilevansa kaikkien meidän puolesta.

Eräälle miehelle, joka oli arvostellut häntä, hän vastasi: ”Kaikki suuret uskonnot alkoivat puhtaina. Mutta papit, jotka ottivat ihmisten mielet haltuunsa, täyttivät ne opinkappaleilla ja taikauskolla niin, että uskonnosta tuli vähitellen turmeltunut. En tule opettamaan mitään uutta uskontoa. Ainoa haluni on, että Jumalan siunauksen kautta voin näyttää tietä kohti suurta valoa.” Hän kosketi miestä kevyesti olkapäähän niin kuin rakastava isä koskettaa poikaansa. Sitten hän jatkoi: ”En ole mikään profeetta, vain ihminen niin kuin sinäkin.”

Marraskuun 26. päivä 1911 Viesti Lontoon bahá’ille ‘Abdu’l-Bahán päivänä

Annettu Rouva Enthovenille

Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Jumalan Kuningaskunnan ovet ovat auki!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Enkeleiden armeijat astuvat alas taivaasta!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Totuuden aurinko nousee!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Taivaallista ravintoa lähetetään ylhäältä!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Torven soitto kajahtaa!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Suuren Rauhan viiri näkyy kauas ja laajalle!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!

Ihmisyyden ykseyden lampun valo loistaa kirkkaana!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Jumalan rakkauden tuli roihuaa!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Pyhä Henki vuodatetaan!
Hyviä uutisia! Hyviä uutisia!
Sillä ikuinen elämä on täällä!
Oi te nukkuvat, herätkää!
Oi te välinpitämättömät, oppikaa viisautta!
Oi sokeat, saakaa näköenne takaisin!
Oi kuurot, kuulkaa!
Oi mykät, puhukaa!
Oi kuolleet, nouskaa!
Olkaa onnellisia!
Olkaa onnellisia!
Olkaa täynnä iloa!
Tämä on päivä julistaa Bábin sanomaa!
On Siunatun Kauneuden (Bahá'u'lláh) Edelläkävijän juhla!
On Johdatuksen Aamun sarastuksen päivä.